XVI. évfolyam 43. szám Ára: 1 forint 1960. október 27

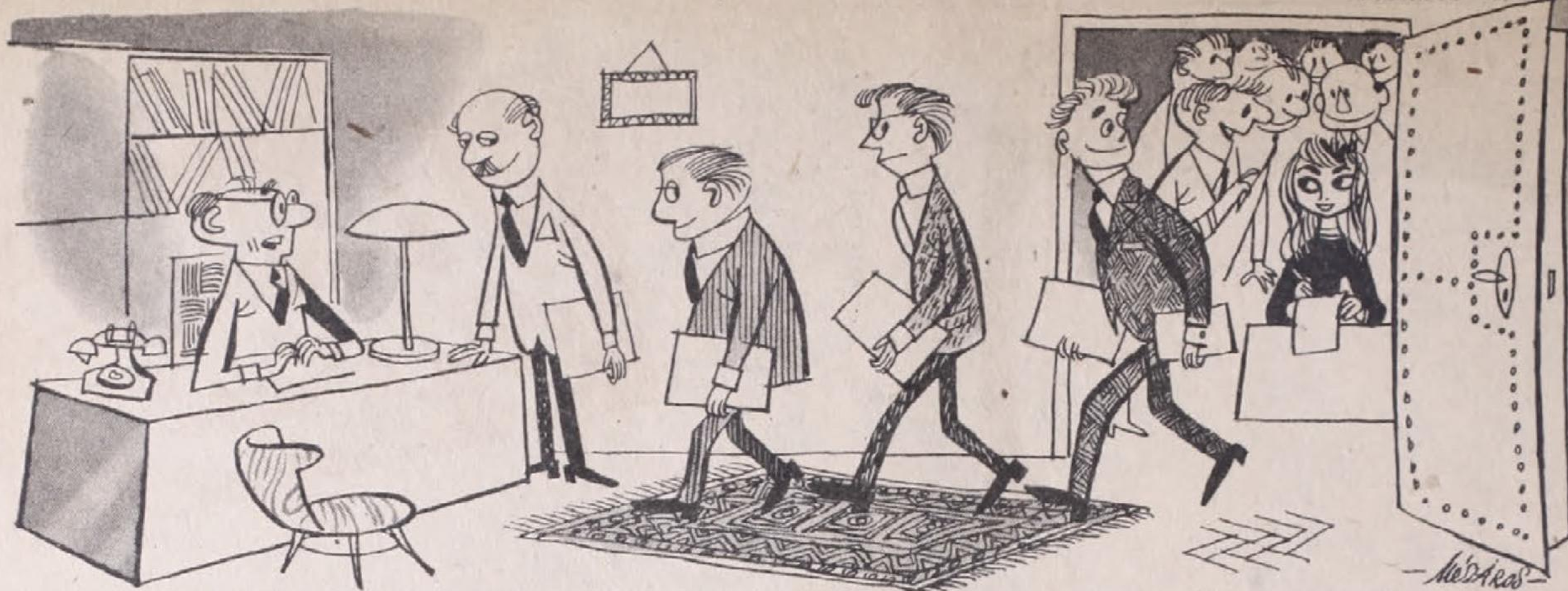
Pusztai Pál rajza

FALUSI REGGEL

— A papa nem kel még fel?
— Ráér! Ő a téeszbe megy dolgozni...

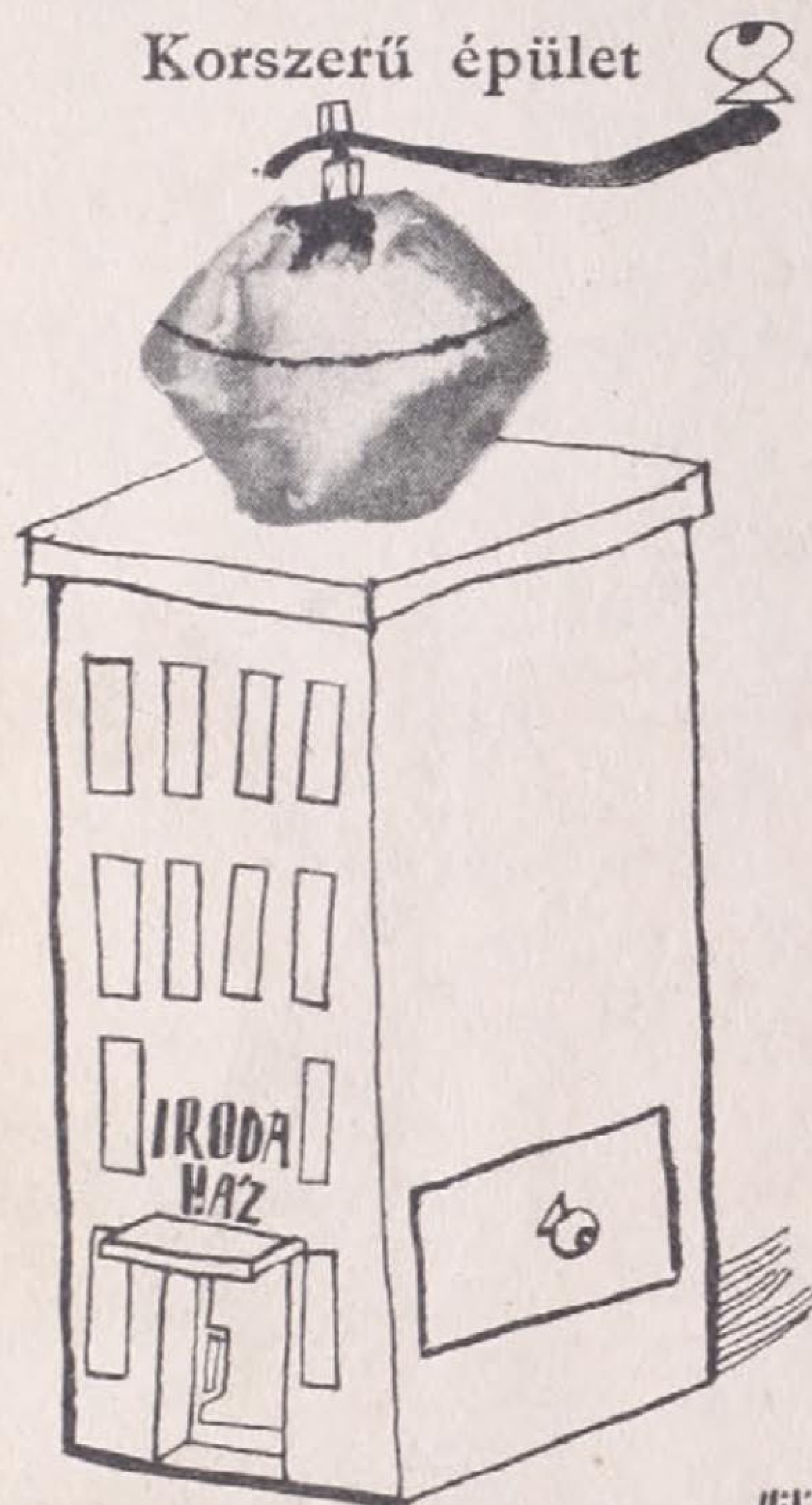
Új titkárnő

Mészáros András rajza

– Érdekes, már régen fordultak hozzám ennyi problémával a kartársak!

Korszerű épület

Fázós divathölgy...

... abroncsnadrágban ...

Árjegyzék

A minap azt kérdezte tőlem a fiam: hány kiló lehet egy repülőgép?

— Anyádtól kérdezd meg — feleltem türelmetlenül.

— Anya hozzád küldött...

— A leckéd már kész? A táskádat beraktad? — kérdeztem ingerülten. — Jobb lenne, ha azzal törődnél, és ne ilyen marhaságokkal, hány kiló egy repülőgép!...

Kisvártatva a gyerek nagyot sóhajtott:

— Jó nehéz lehet!...

Mi a csodát akarhat ezzel a repülőgéppel? Gyanakodva néztem rá. Az ablaknál állt és az eget leste. Tekintete ábrándozva kémlelte a messzeséget. Ellágyultam: költő lesz belőle, akárki meglássa! Az én fiam! Odaálltam melléje, halkan, csendesen, megilletődötten. Nem akartam megzavarni ezt a szép pillanatot. Mozdulatlanul állt az ablaknál, tűnődve, mélán, haja homlokába hullott, feje szelíden oldalra billent. Odafenn az égen, síró, gyászoló felhők vonultak, mint egy temetési menet. Vajon ő milyennek látja a felhőket?

Hirtelen repülőgépzúgás hallatszott.

— Repzaj! — mondta a fiam átszellemült hangon, lelkesen.

Hiába — gondoltam magamban —, az én fiam már a huszadik század gyermeke. Ember, technika, természet, ez az ő jelszava.

— Jó nehéz lehet ez a repzaj! — sóhajtotta elgondolkozva.

Már megint kezdi! Mi köze hozzá, hány kiló egy repülőgép? Kérdeztem én valaha is az apámtól, hány kiló egy felhő, vagy hány deka egy bazsarózsa?

A repülőgép eltűnt a szemünk elől a kékesszürke végtelenben; fiam lemondóan sóhajtott, aztán elővett a zsebéből egy papírlapot és így szólt:

— Tudod, mit fizet a MÉH az alumínium repülőgéproncs kilójáért? Egy forint harmincat...

Megrökönyödve bámultam rá, aztán kikaptam kezéből a papírlapot: egy órarendet. A MÉH kedveskedett fiamnak ezzel az órarenddel, amelynek hátsó oldalán egy pontos árjegyzék olvasható: mit, mennyiért vesz meg a vállalat. Ott olvastam a következőket:

Alumínium (repülőgéproncs nélkül) . . . . 2.50 Ft/kg
Alumínium repülőgéproncs 1.30 Ft/kg"

Megmondom őszintén, ideges lettem. Emlékszem, annak idején, amikor azok a nagy hulladékgyűjtési kampányok voltak, a gyerekek lecsavarták a rézkilincseket, kiszedték a falból az ólomcsöveket, elhordták a vaskorlátokat... Te jó ég! S most a MÉH azt közli a tanulóifjúsággal, hogy az alumínium repülőgéproncs 1.30 Ft/kg... Mi lesz ebből? Mi lesz, ha a fiam nekiáll repülőgéproncsot gyűjteni?

— Te csak ne gyűjts repülőgéproncsot! — mondtam szigorúan, nyugtalanul. — Inkább gyűjts papírt! Adok neked annyi papírt, amennyit csak akarsz...

Íróasztalom fiókjából előszedtem öt kiló kéziratpapírt: fiatalkori, tizenöt felvonásos drámámat, hajdani szerelmes-verseimet, aforizmáimat, világmegváltó eszmefuttatásaimat, régi humoreszkjeimet.

— Nézd, nézd, mennyi papír! — próbáltam rábeszélni. — Sok pénzt kapsz majd érte!

Újságot adjál — szólt a gyerek csalódottan. — Újságpapírért két forintot adnak, ilyen irományokért pedig csak 1 forint 10 fillért.

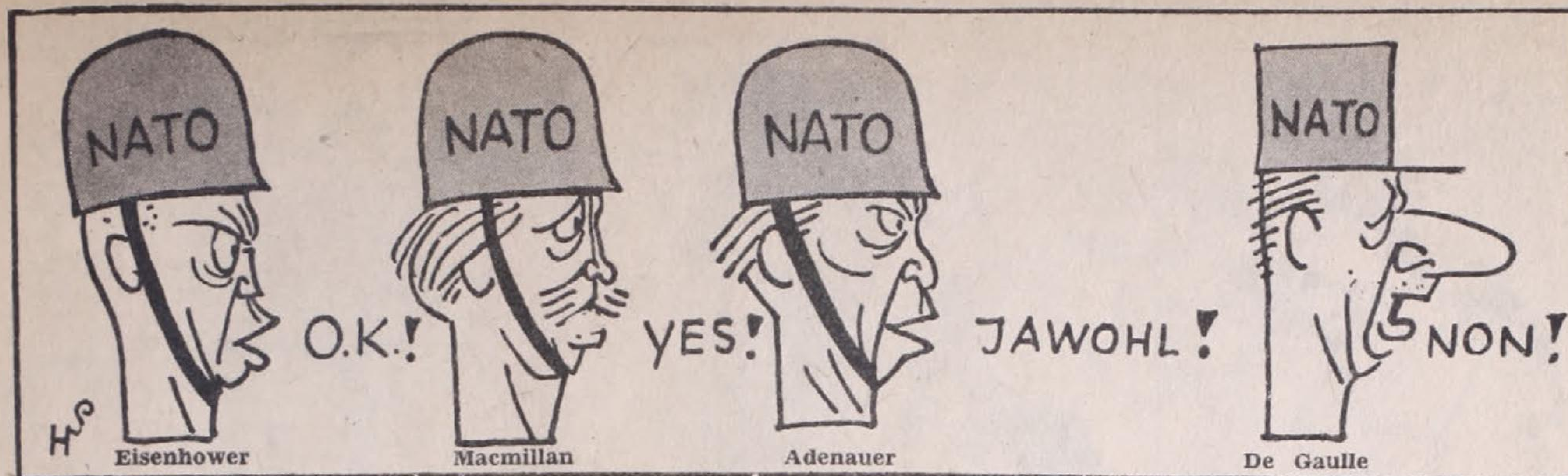
Szíven ütött ez a szó: iromány! A fiam iránynak nevezi az én műveimet! A MÉH szerint ezek irományok! Na jó!... Gyűjtsön csak a fiam repülőgéproncsokat...

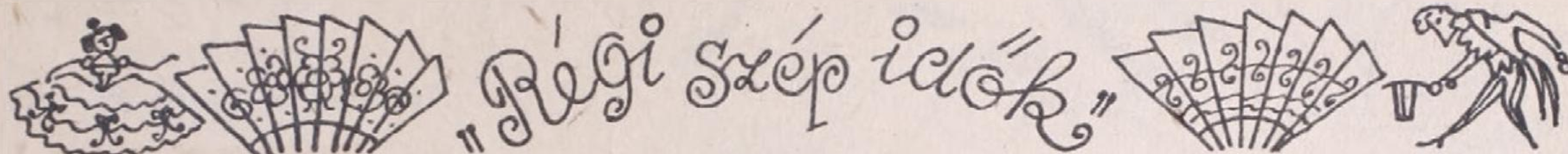
Én mosom a kezemet!

Mikes György

NATO-Eszperanto

A Süddeutsche Zeitungból

„Régi szép idők"

Egyik kedves olvasóm figyelemreméltó kis könyvecskével ajándékozott meg, a címe: *„Hölgyek titkára"*, alcíme: „Nélkülözhetetlen kalauz és tanácsadó hölgyek számára". A kis könyvecske mintegy nyolcvan évvel ezelőtt a Franklin-társulatnál jelent meg, igen jó papírra nyomva s népszerűségét bizonyítva, második kiadásban is. Belelapozván, a téboly szelét éreztem magam körül lengedezni s tekintettel a Ludas Matyi számos nőolvasójára, úgy döntöttem: legalább egy kis részt ismertetek a könyvből, hadd lássák, hogy lánynak lenni száz évvel ezelőtt se volt könnyű dolog.

A fejezet címe: *„A legyezőnyelv"* s már a bevezetés is sokat sejtető. Ime:

„A legyező, e kedves játékszere a hölgyvilágnak, mely eleinte csak arra használtatott, hogy a szépnem kissé hűsítse magát vele, idővel szerető szívek közvetítője, illetőleg érzelmeiknek kifejezője lett. Ugyan melyik árgusszemű anyának jutna eszébe, hogy midőn leánya a legyezőt gyorsan kinyitja, homlokához veszi, lábára mutat, akkor ott a másik sarokban az imádó csaknem elolvad a végtelen boldogságtól."

Olvasván e sorokat, arra kell gon-

dolnom, hogy ezeknek az imádóknak nem lehettek túlzott igényeik, ha már attól elolvadtak, hogy a lány a lábára rámutatott. De az is lehet, hogy túl élénk fantáziával rendelkeztek ezek az árgusszemű udvarlók.

És most nézzük ennek a szerelmi brosurának egy-két hasznos tanácsát.

A 16. pont szerint azt, hogy *„Levélben fogok válaszolni!"* — a következőképpen tudatjuk: „A legyezőt úgy tartjuk, mintha tolltartó lenne s ruhánkon oly mozdulatot teszünk vele, mintha írnánk".

Valljuk be őszintén, nem könnyű mutatvány, még valódi tolltartóval sem. Ilyenkor mondhatta az árgusszemű anya könnyes szemekkel: „Szegény Mariskám megtébolyodott, sajnos, a nagyapjára üt, az volt ilyen bolond..."

Vannak ebben a szótárban goromba paragrafusok is. Például a huszonharmadik:

„Ohajtom, hogy távozzál, jelenléted igen unalmas!"

Ezt úgy fejezzük ki, hogy a legyezőt egészen kinyitjuk s hátra vetjük. Még kegyetlenebb a huszonnyolcas számú közlemény:

„Hiú bolond vagy, megvetlek!"

Ezt a lány, aki nagy huszonnyolcas lehet, úgy tudatja, hogy a legyezőt jobb kézzel jobb vállára helyezi. De vannak itt biztató ügyek is:

„Nagyon szeretném, ha óhajodnak eleget tehetnék!"

Hogy miféle óhajról lehet szó, azt nem közli a könyv, de az utasítás, mely szerint a legyezőt jobb kézzel kinyitjuk s ugyanazzal bezárjuk — mindenesetre sokat sejtető, a mamából könnyen árgusszemű nagymama lehet.

A negyvennégyes hadmozdulat nagyon kedvemre való, eszerint a nyitott legyezőt keblünkre helyezzük (mármint mi, úrilányok) s a szöveg hozzá a következő:

„Csak bátorság, barátom!"

Így van ez. Gyáva népnek nincs hazája.

Továbbá, ha a legyezőt kinyitjuk s a padlatra mutatunk, ez azt jelenti, hogy *„Utállak!"* Képzelem, milyen pír szökött ilyenkor a gavallér arculatára. Pedig még mindig jobban járt, mint ha a leány a legyezővel hátra mutatott volna, ami azt jelenti a hatvanhetes jelbeszéd szerint:

„Beszéljen anyámmal!"

Elgondolni is szörnyű... Szerintem az udvarló ilyenkor süketnek tettette magát, úgyhogy a lány nem győzött hátrafelé mutogatni, ahol az árgusszemű anya már ugrásra készen állt, mert legalább olyan jól beszélt legyezőnyelven, mint a csavaros eszű lánya.

Nagyon tetszik nekem a hetvenötös pont is: *„Tiéd leszek, vagy senkié!"* Ezt úgy fejezzük ki, hogy a bezárt legyezőt középen átfogjuk, amit tényleg nehéz félreérteni.

Talán ennyi is elég ízelítőnek ebből a bűbájos bárgyúságból s a kedves mai mamáknak azt üzenem, ha lánykájuk itt-ott randevúzik, ne essenek nyomban kétségbe. Adjanak hálát az istennek, hogy nem legyezőnyelven beszélget...

Darvas Szilárd

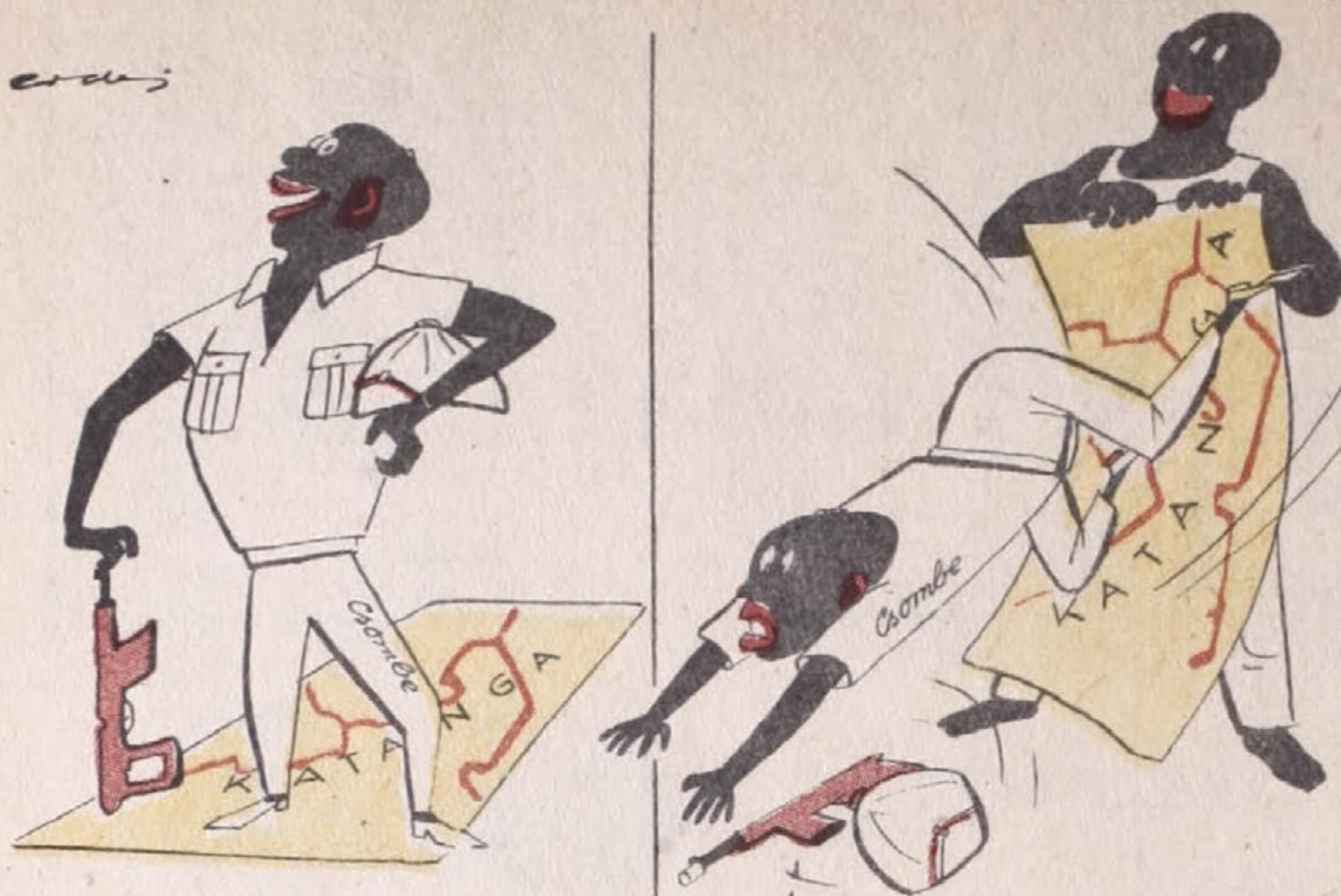
Új lakásban

– Hát rádiót, azt nem kell vennünk!

Perspektíva

Erdei Sándor rajza

Sportnemzet vagyunk...

Vasvári Anna rajza

Tréningruhát minden alkalomra!

Pesti tudósítónktól

Nem hiánycikk többé a Zsuzsi! A közelmúltban fölemeltük intő szavunkat s a történelem ítélőszéke elé idéztünk mindenkit, akinek a lelkén szárad, hogy az édességboltokból eltűnt a Zsuzsi-csemege. Pörölycsapásainknak meg is lett az eredménye. A Budapesti Csokoládégyár hivatalos levélben fordult hozzánk és „Tárgy: Zsuzsi-gyártmányunk kérdése" jelzéssel kitért a Zsuzsi-gyártmányok néhány kérdésére, s ebből kiderült, hogy már megint a kereskedelem volt a hibás, mert lebecsülve és semmibe vévé a nép Zsuzsi-igényeit, nem rendelt ebből az ízletes csemegéből. Szavunkat most a kereskedelem is meghallotta, s rémületében újra rendelt Zsuzsit.

Nem a termelésben van tehát a hiba, hazánk Zsuzsi-kapacitása a világpiacok ellátására is elegendő. Van tehát *Zsuzsi* az édességboltokban, s vándor, ha arra jársz és Zsuzsit majszolsz, gondolj a te pesti tudósítódra, aki a mártírok sorsát is vállalva kiállt a nélkülözőkért.

*

Tegnap hallottam:

– Az illető nagyon távoli rokonom. Inkább olyan vérségi ismeretség.

*

Családi kör, vendégekkel. Szól a rádió, az operakalauz éppen a Toscát magyarázza behízelgő, álmatag hangon. Természetesen senki sem figyel oda. Amikor a mesélő a harmadik felvonás tartalmában éppen ehhez a mondathoz ér: „Tosca megvesztegeti az őrséget..." – az egyik néni felfigyel, majd fejcsóválva fordul a többiekhez:

– Rémes ez a korrupció! Képzeljétek, mi történt velem! Elromlott a gáztűzhely ...

Tosca már régen leugrott a várfokról, amikor a történet még mindig folyt.

*

Ellesett beszélgetés:

– Ugyan, az egy köpönyegforgató!

– Ez az előnye! A köpönyegforgatót nem lehet megunni! Mindig más és más ...

f. l.

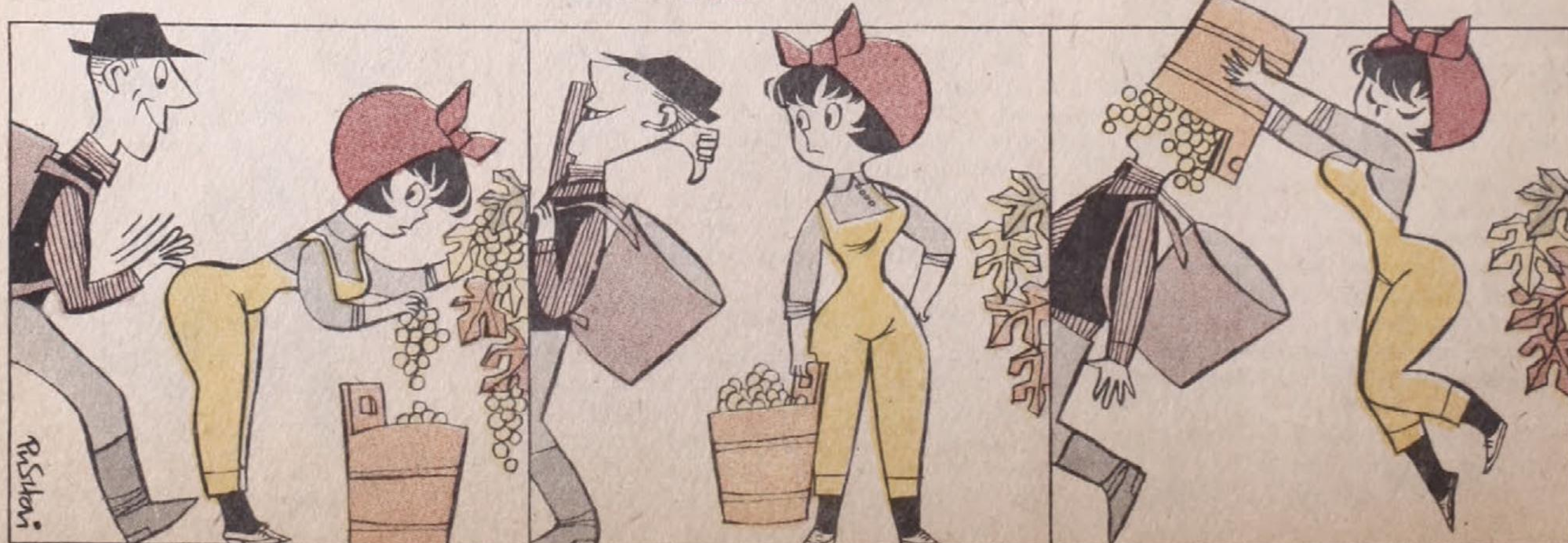
Pesti dolgok

Szűr-Szabó József rajza

Julcika szüreten

Pusztai Pál rajza

SZINHÁZI SZEMÜVEG

Főpróba

Senki sincs a helyén,
Még az ügyelő se . . .
Tízen is keresik:
Hol a darab hőse?
Hol a színpadmester?
Hol van a kellékes?
Hisz az ő szerepe
Szintén nem mellékes . . .
Az író is lót-fut,
A folyosót rója,
Töpreng: hol a darab
Mondanivalója . . . ?

Indokolt irónia

Ha bukik a darab,
Írót éri a vész,
Viszont ha siker van:
Babért kap — a színész . . .

Míg a világ, világ

A színész hozzátesz,
Dramaturg kihúzza,
De a rövidebbet,
Csak az író húzza . . .

Szabadjegyes néző

Tekintete fagyosságát
Képtelen levetni,
Azt hiszi, hogy szabadjeggyel
Nem szabad nevetni . . .

Kritikus

Komor képpel vezetteti
Magát legelőre,
Dühös bikát vezetnek így
A szűz legelőre . . .

Fix pont

Változik a műfaj,
Szereplő és darab,
Igazgató jön-megy,
De a súgó marad . . .

Új kezdeményezés

Az Új Színpadon új bemutató lesz,
(Meg kell becsülni a nemes tettet!)
Új szereposztásban műsorra tűznek
Egy ujjuj, de régi operettet . . .
Egy ujjuj, de régi operettet . . .

Szilágyi György

Az ENSZ-ben

Erdei Sándor rajza

– Nem hozta be valaki a tekintélyemet?

Talán ezért nincs néha? . . .

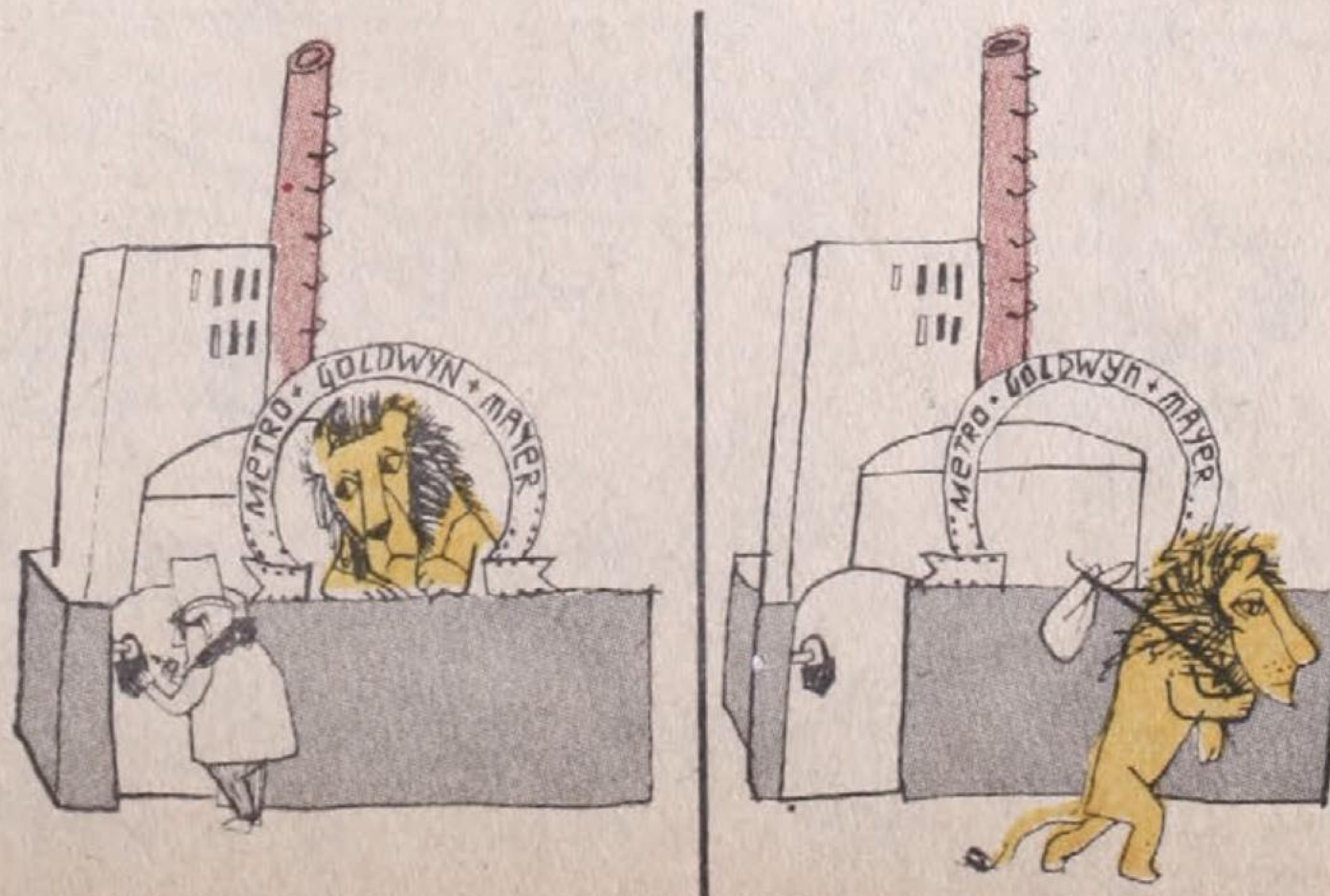
Gerő Sándor rajza

– Ma nem küldünk ki vajat, nehogy a fogyasztók elbízzák magukat!

Válságban van Hollywood

Hegedűs István rajza

NŐK

(A következők során három nőről lesz szó, három más-más nemzetiségű nőről. Nem azt akarom bizonyítani, hogy a nők egyénisége nemcsak a hajuk, vagy a szemük színétől függ. Semmit se akarok bizonyítani. Azt hiszem, ez a leghelyesebb magatartás a nőkkel kapcsolatban. Mindössze elmondok három kis történetet, és ha valakinek úgy tetszik, gondolhatja, hogy igen, ez jellemző a francia, vagy a magyar nőkre. Vagy gondolhatja, hogy nem jellemző. Vagyis se így, se úgy se lesz igaza.)

Gertrud

Gertrud svájci nő, egy barátom mesélt róla. Barátom egy évet töltött Svájcban, valamilyen hivatalos küldetésben. Egy év alatt sok minden történik az emberrel. Vele többek között az történt, hogy beleszeretett Gertrudba. Gertrud szőke volt, kedves volt s szerette a tisztaságot. Egy porszemet se tűrt meg barátom szobájában. S bár barátomnak volt egy lelkiismeretes bejárónője, Frau Pötter, Gertrud mégis naponta újra kitakarított.

De mivel egy év hosszú idő, az is történt, hogy barátom megunta a svájci lányt. Egy „Tea Room"-ban ültek, amikor elhatározta, hogy ezt meg is mondja neki. Igyekezett meleg hangon és jó kiejtéssel beszélni. Gertrud kicsit könynyezett, de belenyugodott. Barátom a kijáratnál búcsúra nyújtotta a kezét.

– Ne haragudj, Gertrud. Isten veled.

– Holnap még felmegyek hozzád.

– Ne gyere. Jobb, ha többé nem találkozunk.

– Frau Pötter holnapra elkérte magát. Kitakarítok.

És kitakarított.

Michelle

Ő francia. Az egyik szomszédos asztalnál ült két kisfiával a hotel éttermében. Ez a szálloda egy tengerparti fürdőhelyen volt, Normandiában, de tulajdonképpen nem lényeges, hogy hol volt, csak azért jelzem, mert pontos ember vagyok. Azt azonban fontos megemlíteni, hogy egy héten át folyton esett az eső, esős időben ugyanis már unalomból is feltámad az ember tájékozódási kedve a csinos szomszédok iránt. De Madame Michelle nem unatkozott. Vagyis az időjárás viszontagságain kívül nem sikerült belevinni mélyebbértelmű társalgásba. Aztán szombaton érkezett a férje. Szélesvállú, vöröshajú alak. Nekem igazán nem tetszett. Az asztalnál nagyhangon dirigálta a kisfiúkat, az egyiket alaposan nyakon is ütötte, valami étkezési szabálytalanság miatt. Szóval brutális fráter volt. Vasárnap délután elutazott. Reményekkel telve készültem az esti beszélgetésre. Michelle megint a felhős ég felé fordította szép kék szemét.

– Hát ez bizony szomorú – mondta. Közelebb léptem hozzá.

– Michelle – kezdtem s hangomban részvét remegett. – Michelle ... a maga férje erőszakos ... brutális ...

– Igen! – felelte az asszony s felragyogott az arca.

Mit tehettem? Vacsora után elmentem moziba.

Erzsike

Hivatalosan még kislány; tíz-tizenegy éves lehet, de a Szt. István parki snúrozó lovagok szemében – nő. Múltkor az egyik lovag lefogta mind a két karját, csak úgy játékból. Erzsike nem visitozott, hogy jajjj, Pista, engedj el, na, hát, igazán, megmondalak a mamámnak, hanem gyorsan és pontosan sípcsonton rúgta Pistát. Először jobb sípcsonton, aztán bal sípcsonton.

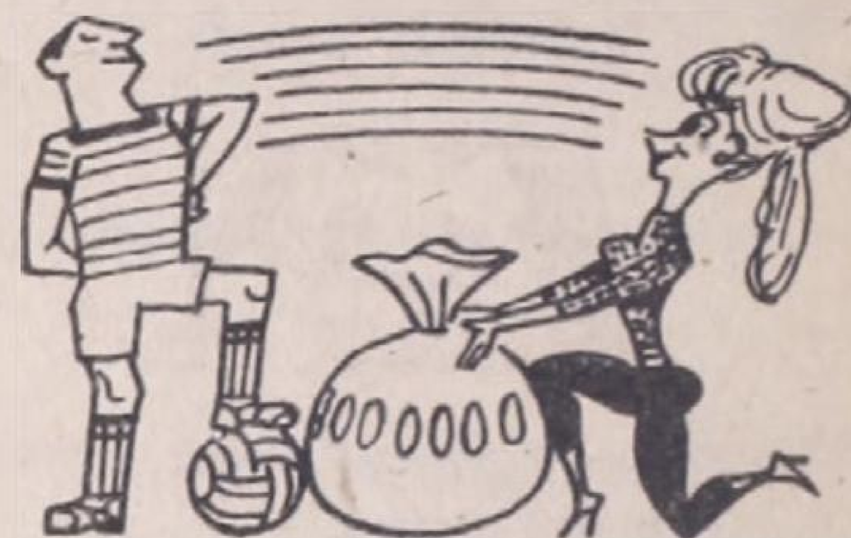
Míg el nem felejtem: a Szt. István park Pesten van s a Duna bal partján terül el.

Fendrik Ferenc

Fedezet

Olvastam, hogy egy 18 éves lány 83 000 forintot sikkasztott, saját bevallása szerint egy labdarúgó miatt, akibe beleszeretett. A lapok szerint a futballcsapat fedezetének tudnia kellett volna, hogy a lánynak nincs fedezete arra az összegre, amelyet reá költ.

Nekem ebben az ügyben különvéleményem van. A futballista ártatlan! Mindenki úgy rajong, ahogy tud. Van, aki tapsol, van, aki a pályán önkívületben üvölt. Ez a lány sikkasztással fejezte ki rajongását a labda művésze iránt. A fedezet már csak azért is ártatlan, mert hive a nemek egyenlőségének és szerinte a nő éppen úgy adhat ajándékot a férfinak, mint a férfi a nőnek.

Különben is, honnan tudhatta, hogy az érte rajongó lánynak nincs 10–15 000 forint kezdőfizetése a nagykereskedelmi vállalatnál? Ha egy kiskereskedelminél 800 forint a kezdőfizetés, akkor a nagynál lehet a hússzorosa is. Azért nagy ...

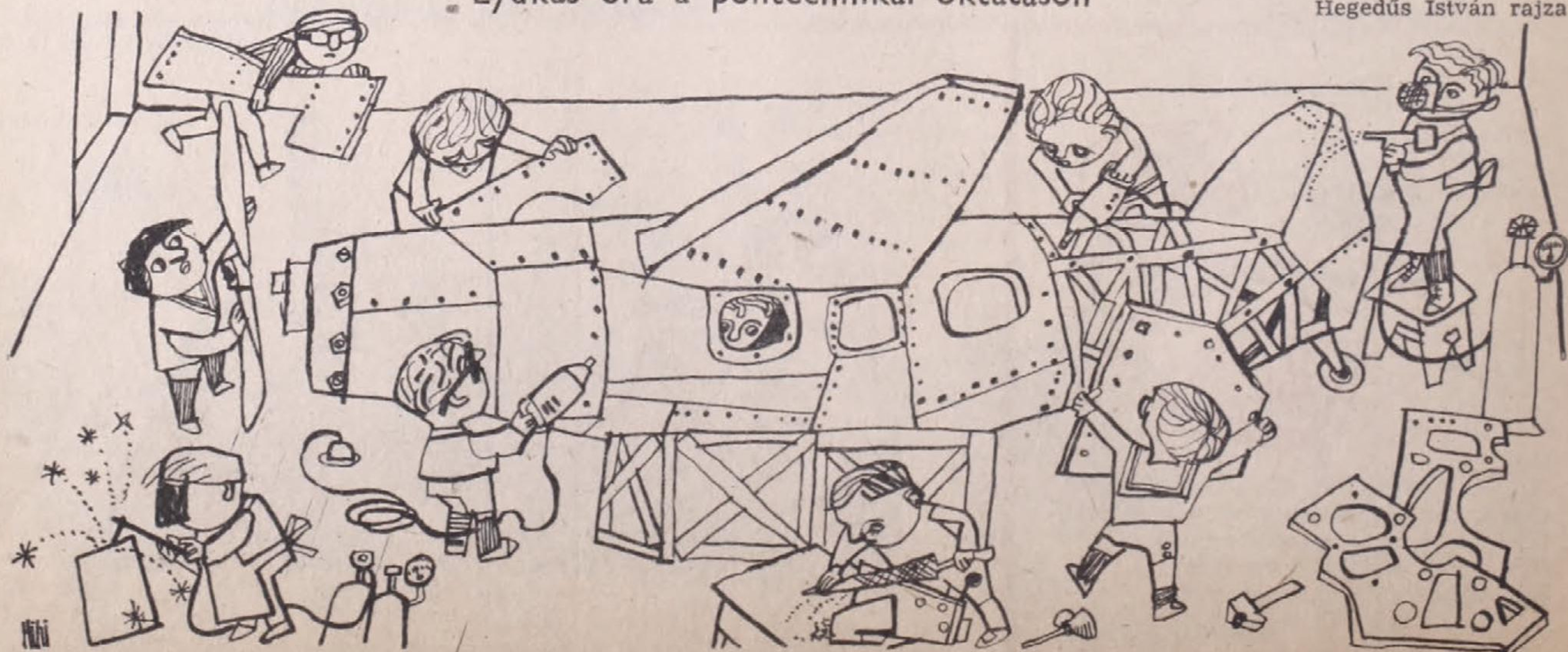
Lehet, hogy egy kicsit gyanakodott, miből van a lánynak annyi pénze, de azután nyilván arra gondolt, hogy Gabriella csak álcázza magát fiatal, nemrég érettségizett pesti lánynak és a valójában spanyol milliomosnő, aki a Real Madrid számára akarja elcsábítani a szerelem ürügye alatt. Sokszor hallott arról, hogy a kapitalista sportmecénások a legfondorlatosabb eszközökkel igyekeznek csapatukat erősíteni.

Végezetül meg kell állapítani, hogy a labdarúgó már csak azért is ártatlan, mert hogyan és miből vehette volna észre, hogy a lány 83 000 forintot sikkaszt? Miért pont ő vette volna észre? Hiszen a munkaadó nagykereskedelmi vállalat figyelmét is elkerülte ...

(palásti)

Lyukas óra a politechnikai oktatáson

Hegedűs István rajza

Csirkebárok nyíltak Pesten

Szegő Gizi rajza

– Szóval ezért nem kell neked otthon a lekvárostészta!...

Esős mérkőzés

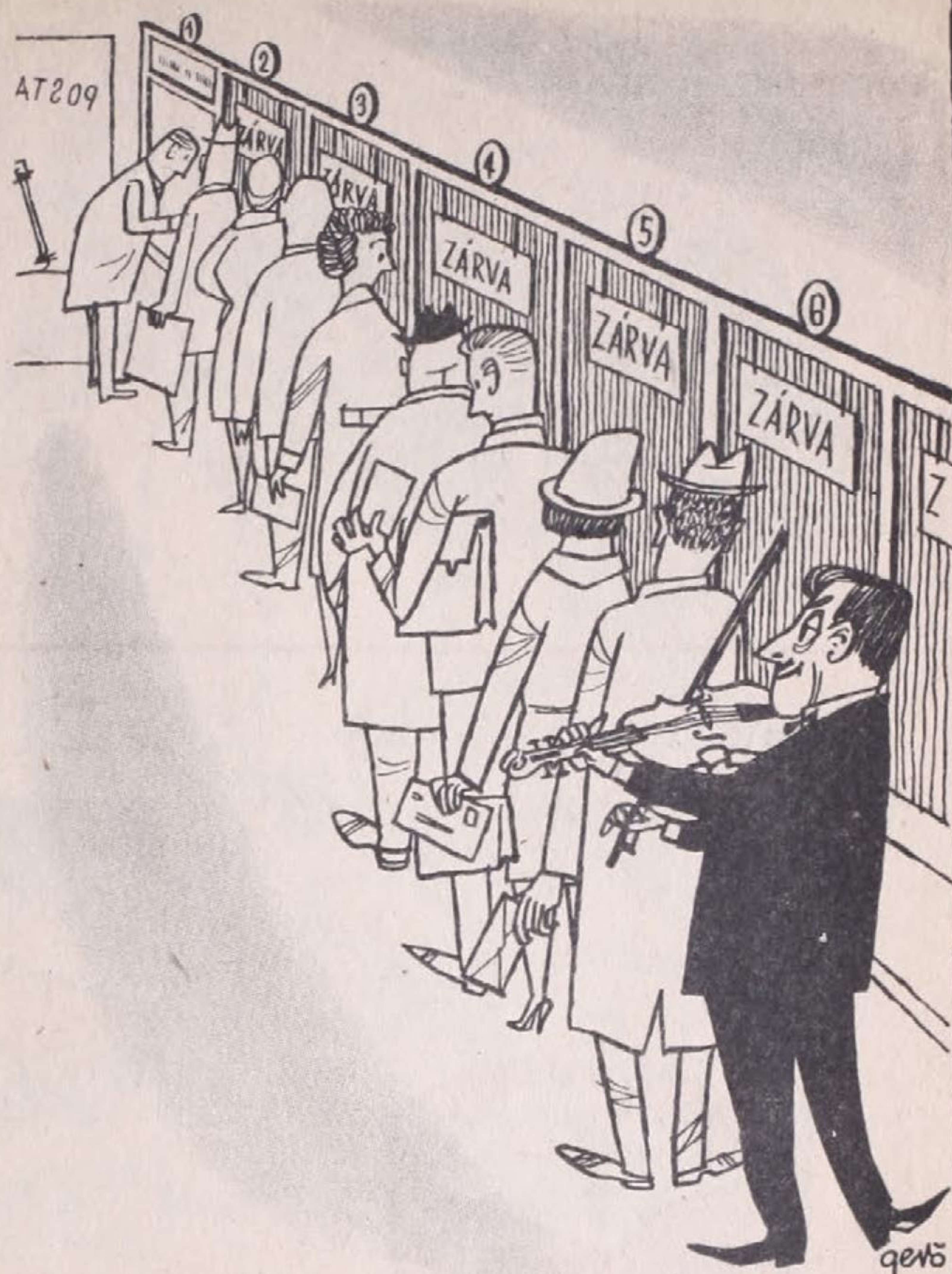
Schwott Lajos rajza

– Jaj, bocsánat, azt hittem, az ellenfél játékosa vagy!

Szerenád a posta címére

Gerő Sándor rajza

Egy ablaknál állj meg cigány!

Ezt olvastuk

Különös ötlet

A Közért egyik értekezletéről közöl hírt a Népszabadság, s ebből értesültünk, hogy: „... egyre több boltban fogják megszüntetni az árukiadó rendszert, mert ezáltal megkímélik a vásárlókat a sorbaállástól."

Az árukiadó-rendszer megszüntetése csak akkor fog beválni, ha egyúttal a pénzfizető-rendszert is megszüntetik, mert ellenkező esetben a fogyasztók bosszankodni fognak.

Ügyes hír

Az Esti Hírlap egy tragikus balesetről ad hírt emigyen: „... az asszony a pótkocsi alá került, amelynek életmentő deszkája alól holtan emelték ki."

Miért játszottak tovább?

Nem olvastuk, de saját rózsaszínű füleinkkel hallottuk a rádió sporthírei között, hogy: „A Dorog–Szeged mérkőzés 1 : 1-re végződött. A mérkőzés sorsa már az első félidőben eldőlt, mert mindkét csapat az első félidőben rúgta a gólt."

Miért strapálták magukat a futballisták még 45 percig, ha a mérkőzés sorsa már az első 45 percben eldőlt?

A számokkal mindig baj van

Az Esti Hírlap sportrovatában olvastuk, hogy Najdorf nagymester 1947-ben egyidejűleg 45 ellenféllel játszott a sakktábla megtekintése nélkül s ebből 39 játszmát megnyert, 4 döntetlenül végződött és 3-at elvesztett.

Ezúton értesítjük a nagymestert, hogy nem 45, hanem 46 ellenféllel mérkőzött.

Dr. Árgus

Nyelvlecke

1.

A Margit-híd budai hídfőjénél, a parkosított területen földbeszúrt kis táblácskán ez a felirat olvasható:

„Pázsitterületre letelepedni tilos!"

Ó, jaj! Hajdanán ezt úgy írták és mondták, hogy „A fűre lépni tilos!" Vajon ki újította? Ki törte kerékbe szép magyar nyelvünket? És miért spórolta el a névelőt?

Ezennel bejelentem, hogy amikor legközelebb arra járok, amennyire időm engedi, keresztül-kasul végigsétálok a „pázsitterületen", ahogy' csak bírom, letiprom a füvet, csak arra vigyázok, hogy le ne üljek, le ne heveredjem, sátort se üssek – szóval – le ne „telepedjem" ott...

2.

Lakóházunk kapubejárója alatt szemembe ötlött a minap kifüggesztett kis tábla szövege:

„E ház gyermekkörzeti orvosa..."

Vajon mi lesz egy *gyermekkörzetből*, ha eltelik jónéhány év, s már nem gyermek, hanem megnő? Gondolom – legalábbis kerület...

(–)

Minden jog fenntartva

Sok a száz éves ember nálunk,
Ez manapság már nem is ritka,
Számos száz évest kérdeznek meg:
Magas koruknak mi a titka?

Megkapják majd a kérdőívet,
Kitöltik szépen, ezt is bírják,
S a hosszú élet receptjeit
Délceg betűkkel bele írják.

Mivel konokul eltökéltem,
Cirka száz évig én is élek,
A hosszú élet titkára még
Annak idején visszatérek.

Hidvéghy Ferenc

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kaposi elmegy a fogorvoshoz, mert nagyon fáj a foga. A fogorvos megvizsgálja és közli vele, hogy a fájós fogat ki kell húzni.

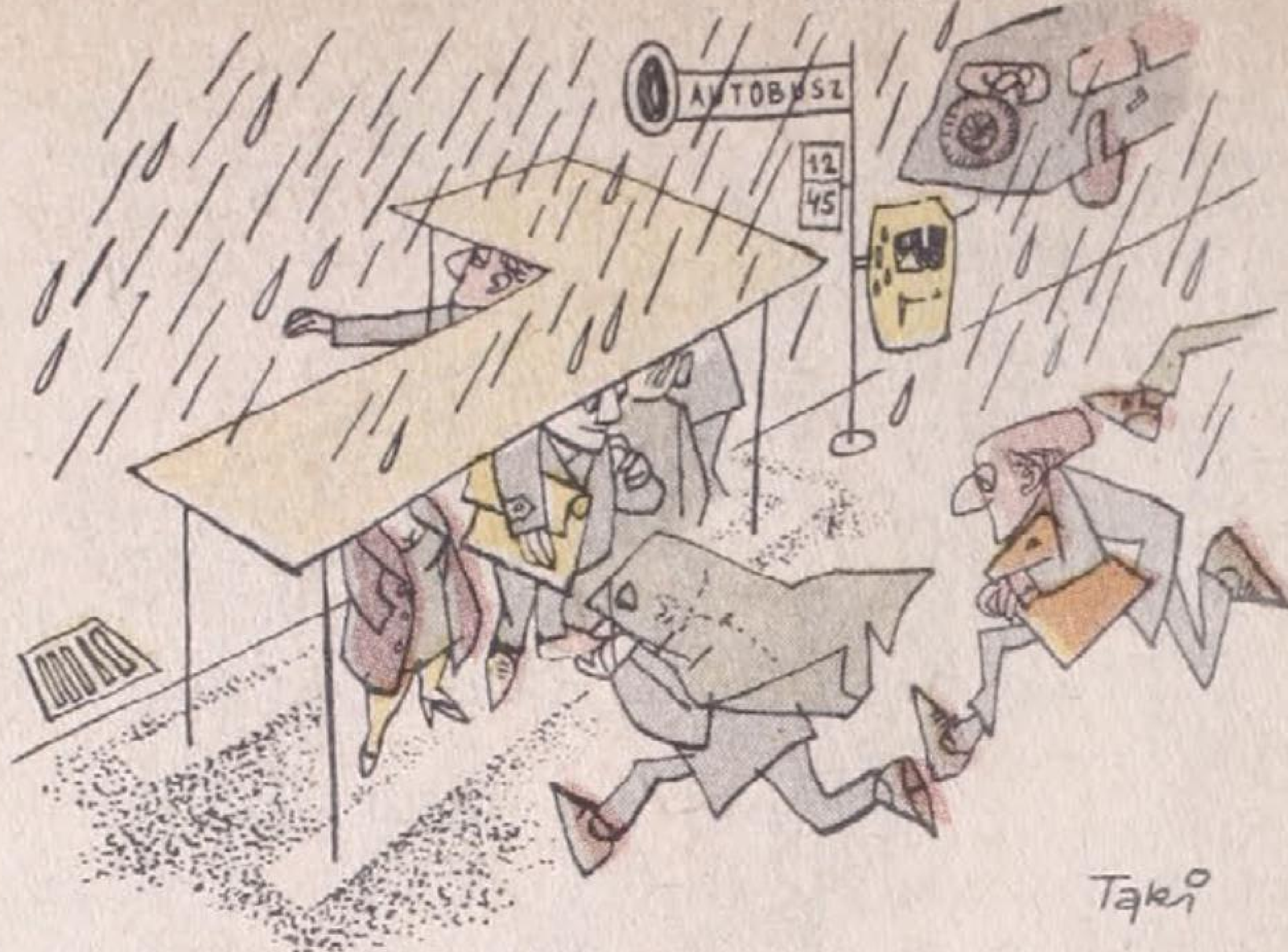
– Hát csak ki vele! – mondja hősiesen Kaposi és amikor az orvos injekciót akar adni, tiltakozik, nem kell érzésteleníteni, ő nem kényes. Közben vattát vesz elő a zsebéből és gondosan betömi mind a két fülét.

– Mire való ez? – kérdi az orvos.

– Tetszik tudni – magyarázza Kaposi –, a fájdalmat kitűnően tűröm, csak az ordítást nem bírom hallgatni.

Nevelőmódszer

Takács Zoltán rajza

Gesztenyegyűjtés idején

Török János rajza

– Hja, anyukám, áldozatok nélkül nincs győzelem!

Az alkohol hajótöröttje

Kaján Tibor rajza

Pótalkatrész

Mészáros András rajza

Sanzon-est

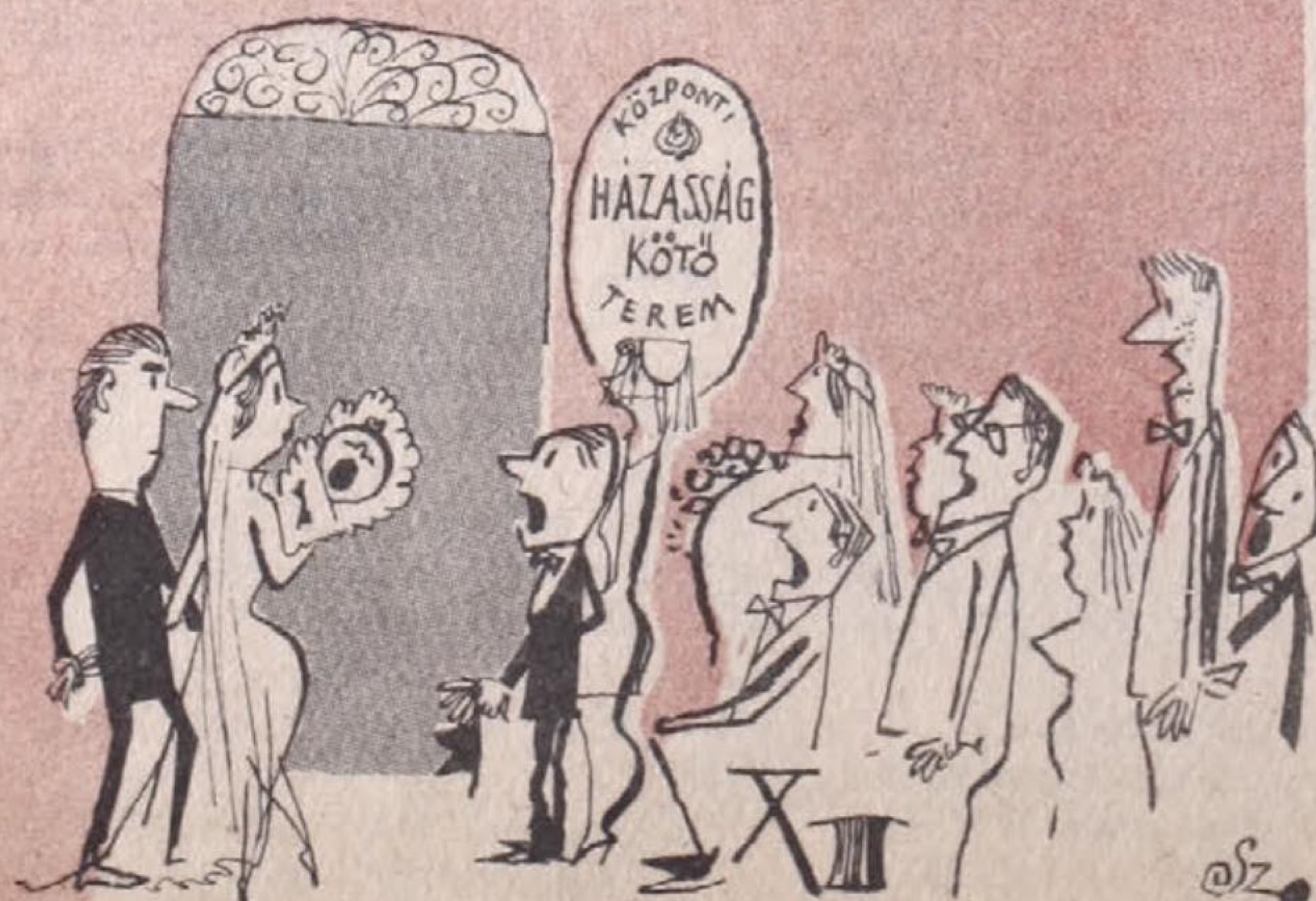
Balázs-Piri Balázs rajza

Sürgős

Szűr-Szabó József rajza

– Azért maguk is beállhatnak a sorba!

Megértő anya

Mészáros András rajza

– Már úgy unja a drágám a dobot! . . .

Október...

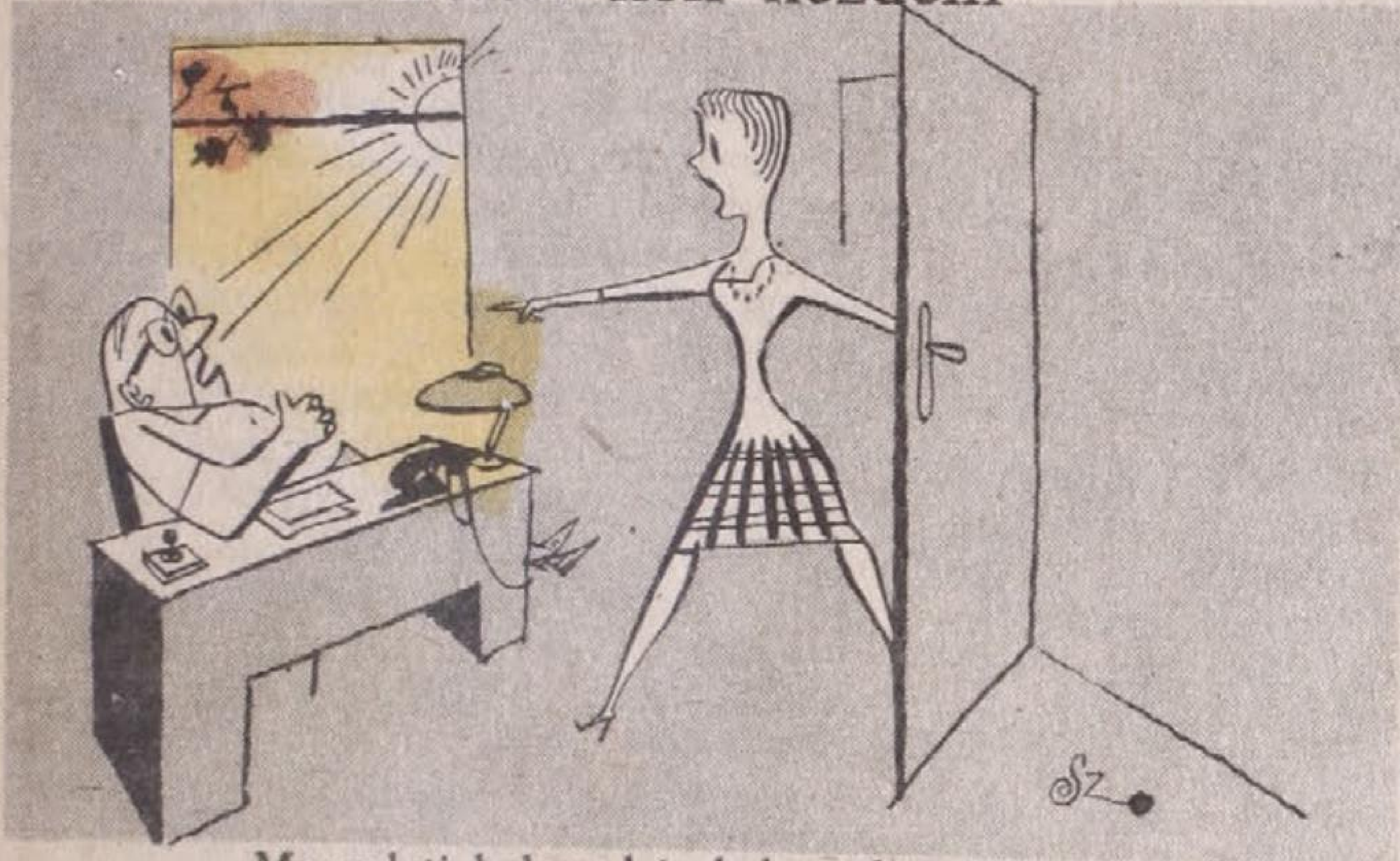
Camping

Szűr-Szabó József rajzai

– Micike, úgy látszik, vége a nyárnak, egy lelket sem látok!

Korán kell kezdeni

– Magaslati helyre kérek beutalást júliusra!

Látszik már a lehelet

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Hol moshatnék lábat?

Amerikai segítség érkezett Kongóba

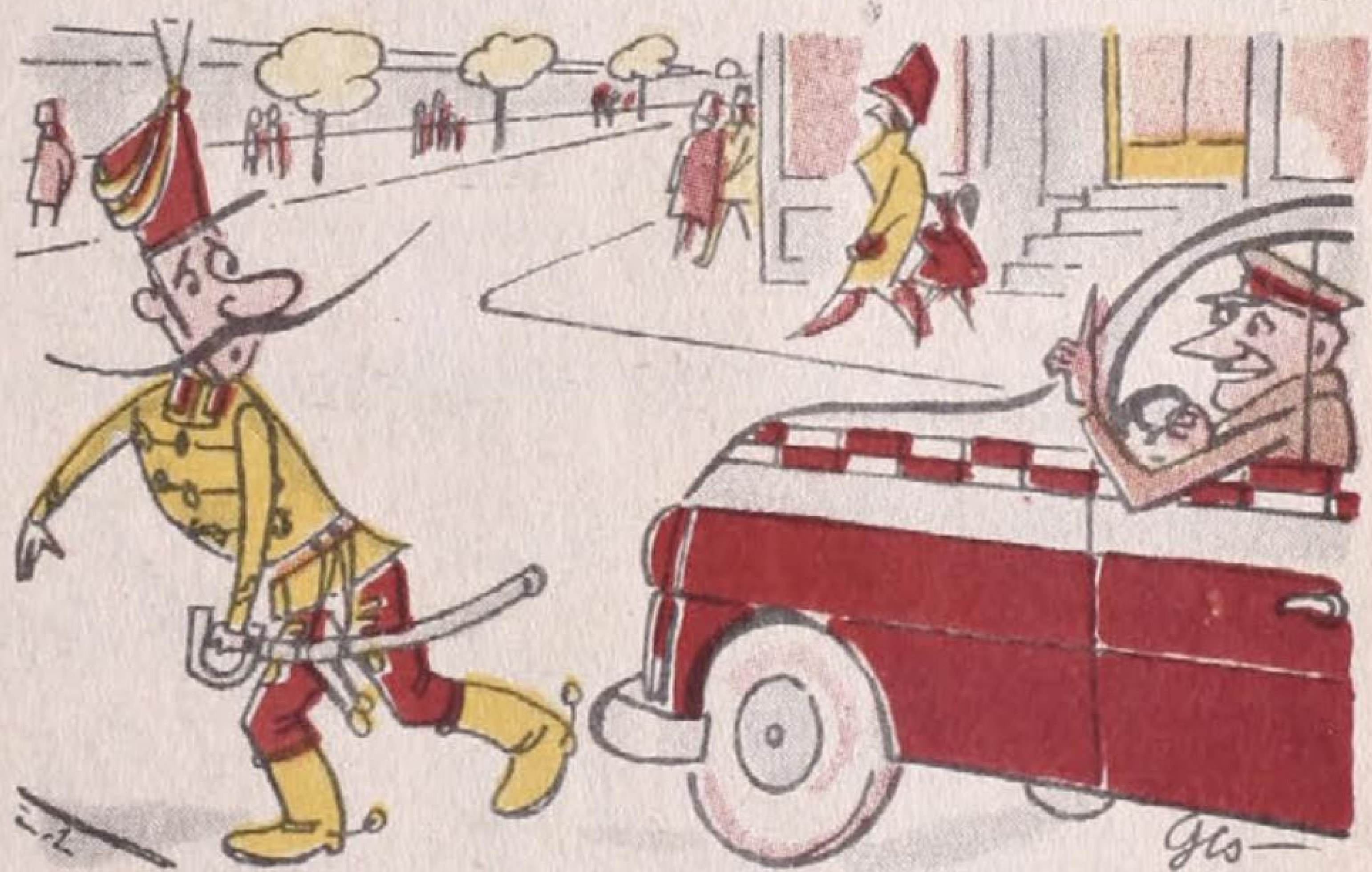
Erdei Sándor rajza

Mobutu: Az önök figyelmessége valóban lebilincselő!

Háry János legújabb meséje

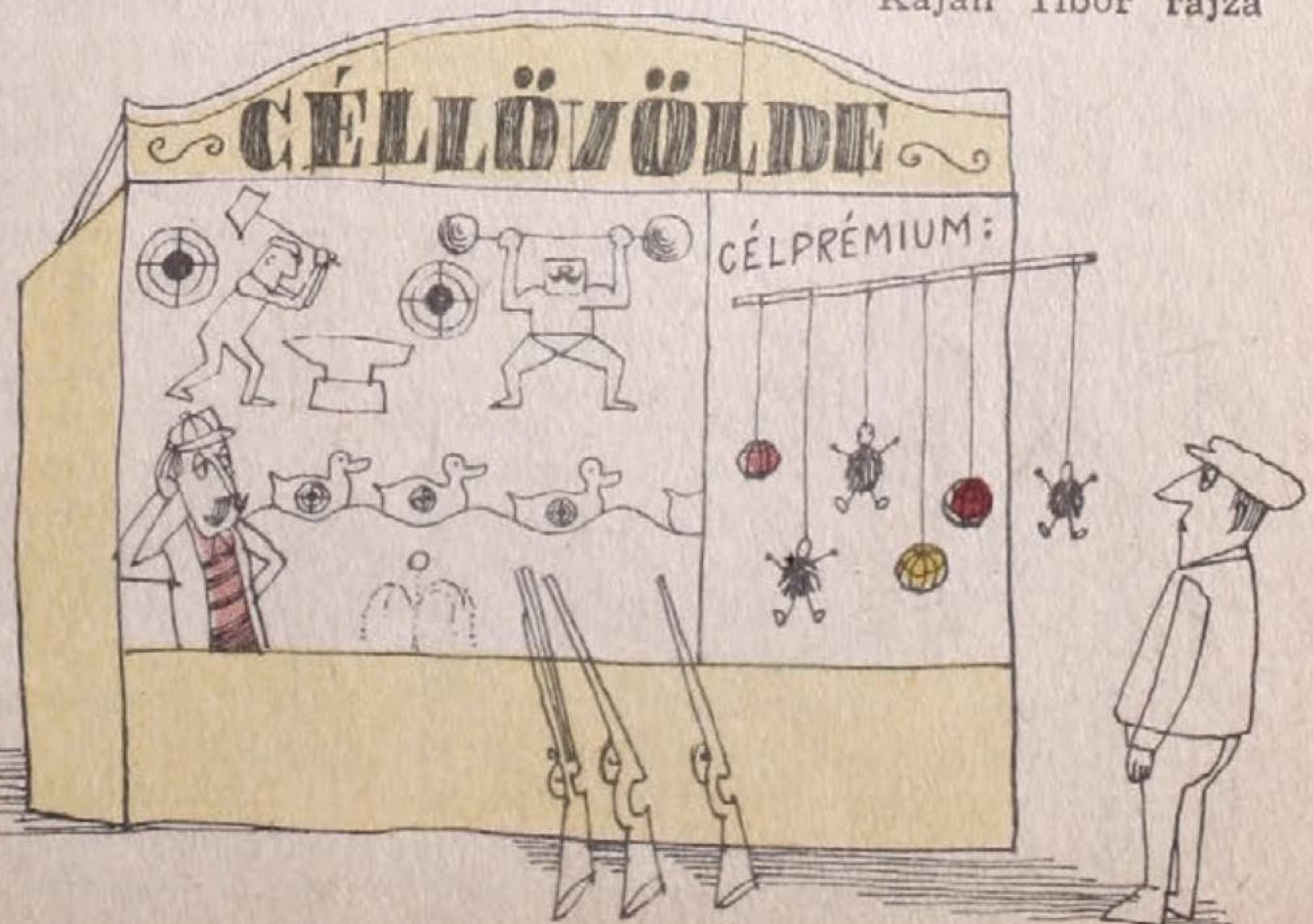
Szegő Gizi rajza

– Ne haragudjon, vidéki vagyok!...

Csak korszerűen!

Kaján Tibor rajza

A HUMORISTA NYILATKOZIK

Egyik folyóiratunk munkatársa felkereste otthonában Nebucz Ernőt, a népszerű humoristát, s megkérte, nyilatkozzék munkájáról, írói terveiről. Nebucz, a kiváló humorista, a lap munkatársának és két közjegyzőnek jelenlétében az alábbi nyilatkozatot adta:

Valahányszor munkám és írói terveim felől érdeklődnek, bizonyos zavar és elfogódottság kerít hatalmába, majd ezek elmúltával egy jókora adag szerénység ejt rabjául. Vajon ildomos-e, kérdi egy hang bensőmben (és melyik író nem ismeri e hangot), hogy oly művek szárbaszökkenéséről adjak hírt, amelyeknek még csak·csírái poshadnak agyam nyúlós, pocsolyás álló vizében. Ugyanakkor egy látomás gyötör: olvasóim képe révedezik előttem, olvasóimé, kik sóvár szemmel és pirosló fülekkel lesik-várják a híradást, a feleletet dübörgő kérdéseikre: mit írok, mikor, hogyan és mennyiért? És látom olvasóim millióit, amint az utcán és villamosokban tanácstalanul merednek egymásra, erőslelkű nőket és bátor férfiakat, akik könnyekkel szemükben, már-már hitüket veszejtve kérdezgetik: Ír-e Nebucz Ernő, és ha igen, mit?

Nem hagyhatom kérdéseiket válaszolatlanul és az utókornak sem hányhatok cinikusan fittyet. Megnyugtatásul egyelőre csak egy szót: dolgozom! Mindenekelőtt talán arról beszélnék, ami készen van. Most rendezem sajtó alá mintegy két és fél gépelt oldal terjedelmű művemet „Miért nem büdös a büdös sajt" címmel. A cselekmény egy Közért üzletben játszódik, hőse egy csinos, fiatal eladónő, az ő tudatalatti és pultalatti gátlásai okozzák a bonyodalmat, amely végül is optimista kicsengésben hal el. Természetesen művem nagy részletességgel foglalkozik a sajt társadalmi szerepével és a sajt-szag fejlődéstani jelentőségével is.

Jelenlegi tevékenységemet egy, még az előzőnél is nagyobb koncepciójú mű köti le, amely mint egy hatalmas, történelmi freskó fog majd képet adni a múlt században született, de gyökereivel már idetartozó szocialista kispolgár lelkének morá-

lis vetületéről. E művemet, amelynek ideiglenes címe: „Vanczák és a prémium", eredetileg szintén két és fél oldalra terveztem, ám az anyag túlnőtt rajtam, mint már annyiszor, önálló életre kapott és vérbő folyamként elöntötte a harmadik flekket is. Így hát belenyugodván abba, hogy a tehetségem ismét erősebbnek bizonyult nálam, három és fél flekkig meg sem állok.

Terveim? Nehéz erről beszélni. Életem derekán már jóval túl vagyok, időm véges. S még annyi mondanivalóm van az emberek számára. Vajon lesz-e erőm, hogy életművemet egésszé kerekítsem, s azzal a tudattal hajtsam le fejemet utoljára, hogy megtettem, ami tőlem telt és nem hagytam ki egyetlen ziccert sem. Persze, mint minden írónak, nekem is megvannak a magam álmai. Már régen vonz a film, ez a különös, sokrétű, egyelőre még nyers művészet. Semmi reális alapom nincs rá, mégis valahogy úgy érzem, közel áll hozzám ez a kifejezési forma és az a meggyőződésem, hogy képes lennék egy nagyobb monstre-film-előleget felvenni. Ha erőm, s időm engedi, majd ennek is sorát kerítem, mint ahogy a színpadról sem mondottam le végleg, bár ebben a konzervatív műfajban jóval kisebbek az előlegek.

Végül, mintegy pihenőül, szeretnék eredeti műfajomhoz, a vershez is visszatérni. Egy hosszabb, mintegy nyolcsoros poéma körvonalai már bontakoznak is előttem Loncikáról, aki minden randevúról elkésett egy órát, csak a kisbabája érkezett meg két hónappal hamarabb. Tervbe vettem továbbá egy jelentősebb, az egész társadalmat átfogó szójáték megalkotását is, amelyet jövő decemberre szándékozom tető alá hozni. S ha minden jól megy, 1967 végén megjelenik egy tíz aforizmából álló gyűjteményem is, amelynek első darabján már dolgozom; a felét múlt év júniusában fejeztem be és így szól: „Az élet olyan, mint..." Az aforizma befejezését jövő év október—novemberére tervezem. Mindezt persze csak úgy, ha egészségem lesz és erőmből futja. Mert, sajnos, időm véges. Csak szerénységem végtelen.

Gádor Béla

A megmentett LELKIÜDVÖSSÉG

Rágondolni is rossz, mennyi veszedelem fenyegeti a férfiember lelkiüdvösségét.

Nemrég például teljesen gyanútlanul szálltam le az autóbuszról egy ismeretlen faluban. Napsütéses délután volt, kellemes, szelíd idő s nekem csak éppen annyi a dolgom, hogy néhány szót váltsak a tanítóval, aztán szabad vagyok, mint a madár. Persze, ma már nincs visszafelé se vonatom, se autóbuszom, a tanítót, akivel beszédem van, sose láttam, náluk nem akarok alkalmatlankodni, de minden faluban akad szállásadó s már elképzeltem, milyen jól pihenek majd, valami almaillatú kis szobában.

Az is lesz a legjobb, ha először szállás után nézek.

A boltos mindent tud, mindenkit ismer, legjobb, ha hozzá fordulok.

Mikor az üzletbe léptem, éppen fönn állt egy létra tetején s valami dobozokat rakosgatott a felső polcra.

– Hol lehet itt megszállni?

– Itt kérem, sehol – válaszolta és jóformán ügyet sem vetett rám, csak rakosgatta tovább a dobozokat.

– Mégis, csak van a faluban valaki, aki szokott szobát kiadni, vagy legalább ágyat átutazóknak, vidékieknek?

A boltos most már lejött a létráról, alaposabban megnézett és rám mosolyodott.

– Ja, az már más – mondta derűsen –, persze hogy van. – S meg is magyarázta, merre kell mennem, miről ismerem meg a házat.

Így már megnyugodva mehettem dolgom után. A tanítónál azonban abból a bizonyos néhány szóból hosszú beszélgetés lett, a sajáttermésű bort is meg kellett kóstolni, dehát ráérek, szállásom van már, poharazgattam nyugodtan.

Egyszercsak a kis tanítóné félrehívja az urát s látom, valamiről sugdolóznak. Amikor aztán visszajöttek az asztalhoz, azt kérdi tőlem a tanító:

– Van valaki ismerőse itt a községben? Csak azért kérdem, mert nálunk van hely bőven, nagyon örülnénk, ha itt aludna.

Diadalmasan kihúztam magam. Én nem szeretek ismeretlen embereknél alkalmatlankodni, tudom, mennyi gonddal jár az, ha csak úgy rátörnek valakire, én itt elvégeztem a dolgom, köszönöm eddigi szívességüket, de úgy-e, tudom, mi az illem, szállásról már gondoskodtam.

– Itt a községben? – kérdi a kis tanítóné. S hogy odatalálok-e?

– Hogyne találnék oda! A tanácsháznál balra, azután egyenesen, háromablakos ház, zöld vaskerítés.

– Oda pedig nem megy! – csattant föl a tanítóné, de olyan erélyesen, hogy maga is elrestellte. Aztán mélyen elpirulva csöndesebben mondta: – Oda pedig nem megy, itt alszik nálunk, már vetem is az ágyat.

Azzal belibbent a szobába. A tanító meg telitöltötte a poharakat s koccintásra nyújtotta valami csöndes férfiegyetértéssel, hogy ez ellen mi már nem tehetünk semmit.

Ott is aludtam a tanítóéknál.

Csak jóval később tudtam meg, hogy a boltos egy jóhírű menyecskénél ajánlott nekem szállást, aki egyedül lakik ott a tanácsháztól balra, abban a háromablakos házban, melyet a zöld vaskerítésről lehet legbiztosabban fölismerni.

S hogy a kis tanítóné voltaképpen a lelkem üdvösségét mentette meg.

Máig se tudom: hálálkodjak érte, vagy nehezteljek?

Sipos Gyula

KÖZÖSSÉGI SZELLEM

A vonat kigördült a pályaudvar üvegcsarnoka alól, s én kényelmesen elhelyezkedtem a puhafából készült padon. Testemet a kupé oldalához, szellememet belső koponyafalamhoz támasztottam – tunya szendergésre rendezkedtem be. Ám alig zötyögtünk át az utolsó váltókon – a velem szemben ülő férfi váratlan cselekedete véget vetett lelkem nyugalmának.

Zsebébe nyúlt.

Nem, balszerencsémre nem revolvert vett elő. Ha bandita

lett volna – hangyaerős ember lévén (a hangya tudvalevően erősebb, mint az elefánt) egyszerűen kicsavarom kezéből a fegyvert, őt magát pedig átadom a legelső kalauznak; s így pillanatokon belül visszaszerzem lelkem nyugalmát. De olyasmit tett, ami korántsem jelentett számomra ilyen egyszerűen megoldható problémát.

Cigarettát vett elő.

És mi nemdohányzó szakaszban ültünk. Ő háttal a tiltó feliratnak, valószínűleg nem vette észre. Már zörren is kezében a gyufás doboz...

Figyelmeztessem? De hátha nem veszi jónéven? Mégis, figyelmeztessem?

Nem mintha nekem ártana a füst. De a fülkében egy fiatalasszony is utazik rajtunk kívül, piciny gyermekével.

Sercen a gyufa, lobban a láng; s az első slukkal kezdetét veszi a kihágás.

Kétségtelen, hogy húsz évvel ezelőtt nyugodtan szemet hunyhattam volna. Szegény ember, most jön a tőkés gyárából, a hajcsároktól biztosan egész nap rá sem gyújthatott. Sőt, *akkor* az lett volna a kötelességem, hogy vele, a munkással vállaljak közösséget az embertelen, kapitalista vasúti szabályzattal szemben.

De közömbös most sem lehetek. Nem viselkedhetem úgy, mint egy undorító egzisztencialista valahol Nyugaton, aki bizonyára sorsára hagyná a cigarettázót; sőt destruktívan mosolyogna, amikor belépne a kalauz és megbüntetné megtévedt embertársát. Mi újtípusú társadalmat építünk – és ilyen apró esetekben is meg kell mutatkoznia a magasabbrendű közösségi szellemünknek...

Igen, azt hiszem, figyelmeztetni fogom.

Ámbátor mégse szívesen szólok rá idegenre. Azt gondolhatják rólam, afféle minden lében kanál vagyok. És lehet, hogy durván visszautasítja a belügyeibe való avatkozást, törődjem a magam dolgával! Kell ez nekem? Nem, ez meghaladja szükségleteimet. De tegyük fel, hogy megköszöni a figyelmeztetést, és eloltja, eldobja a cigarettát. Ez esetben, ha ezt követően öt percig nem jön a kalauz – óhatatlanul eszébe fog jutni, hogy nyugodtan végigszívhatta volna; s majd Debrecenig úgy méreget, mint a munkásosztály ellenségét, aki teljesen fölöslegesen megfosztotta őt egy csomó értékes füsttől. Nem is szólva arról, hogy ha a pad alá dobja a cigarettát, itt van az újabb, még kínosabb dilemmám: szóljak-e neki, hogy ne szemeteljen, vagy se?

Nem szólok, már félig úgyis elszívta a cigarettát.

Igenám, de ebben a pillanatban a fiatalasszonyka köhögni kezd... Oly vékony, gyámoltalan szegényke... Talán olyannyira helytelen fogalmai vannak az új közösségi szellemről, hogy igaza tudatában sem mer megszólalni... A jelen helyzetben minden bizonnyal nekem, az öntudatos férfiúnak kell hallatnom hangomat a közösség érdekében.

Mert ugyebár, hallgathatok én tovább ilyen körülmények

között nyugodt lelkiismerettel? Igen. Vád tulajdonképpen nem érhet – a pillám háromnegyed részig lehunyva, tehát nem muszáj nekem látni, hogy velem szemben cigarettáznak! A füstöt sem szagolom esetleg – egy jó kollektív szellemű ember talán nem lehet náthás?...

Na végre, útitársunk elszívta a cigarettát, és a csikket is hálistennek a hamutartóba tette – nincs több dilemma. Azért fölemelő élmény volt számomra ezúttal is határozottan állástfoglalni a társadalomban még néha fölbukkanó közönyösség ellen...

Mi az. Mi az ott a másik sarokban? A kisgyerek rááll piszkos cipőjével a nép padjára?! Ezt aztán igazán nem nézhetem!

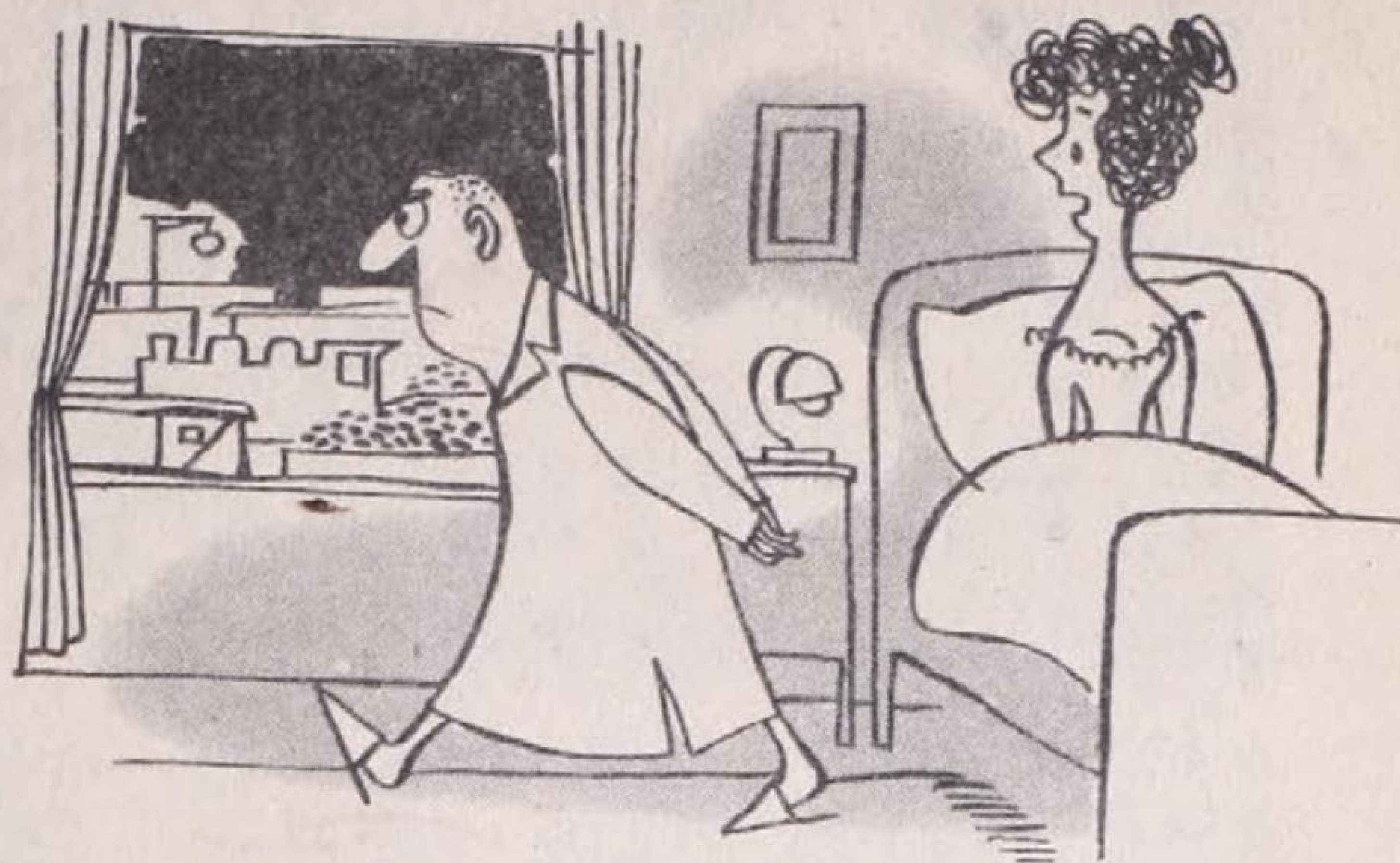
Fölállok, veszem a csomagomat és átmegyek egy üres fülkébe.

Dunai Ferenc

Kis őszi viccek – a nagy őszi forgalomról

Pusztai Pál rajzai

Az állomásfőnök

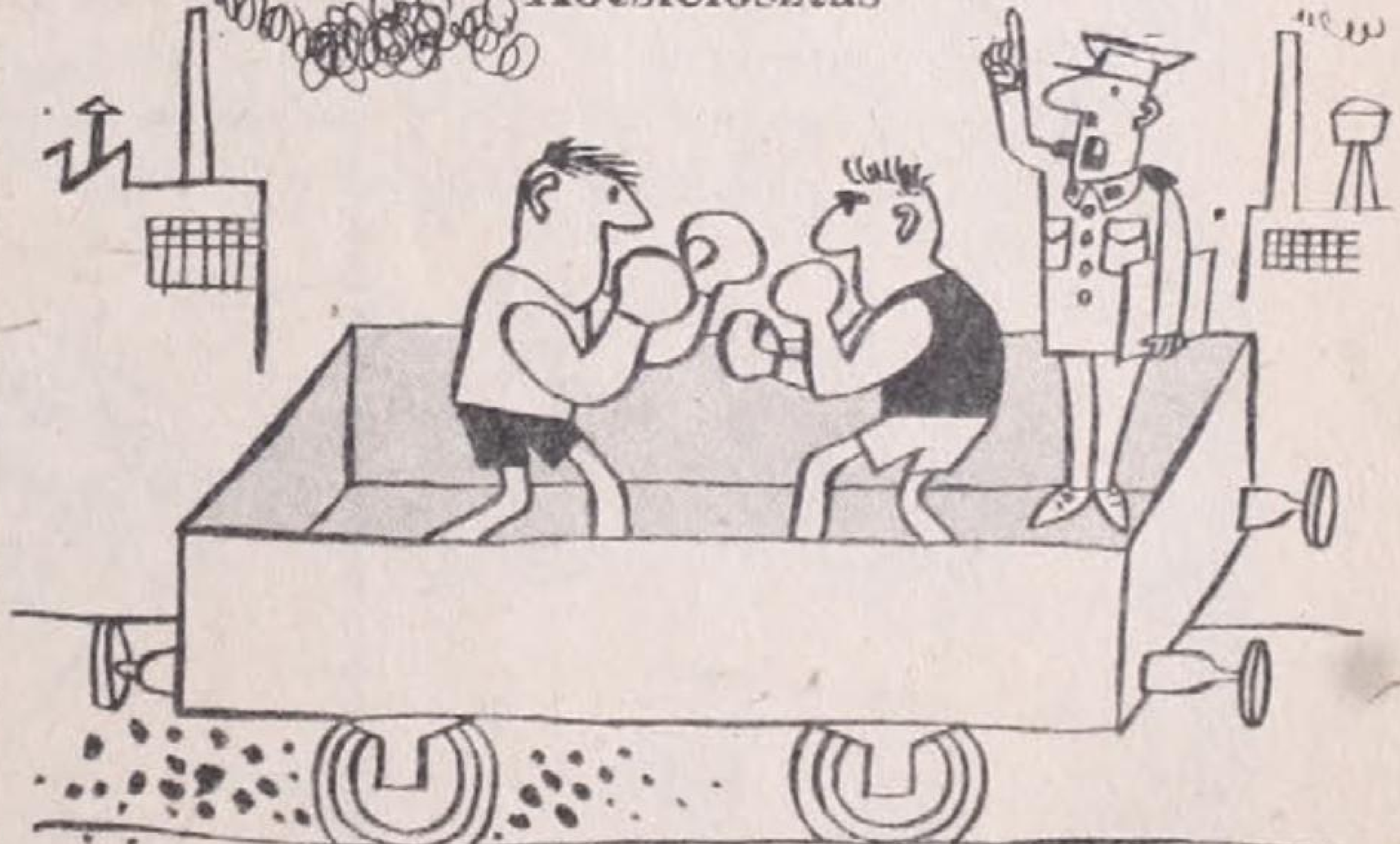
– Nem tudok aludni, mert idegesít ez a nagy csend...

Újítás

– Ugye megmondtam, hogy idejében befejezzük a rakodást?

Kocsielosztás

– A győztes üzem kapja az üres vagont!

Hála

Vasvári Anna rajza

Van ez így néha...

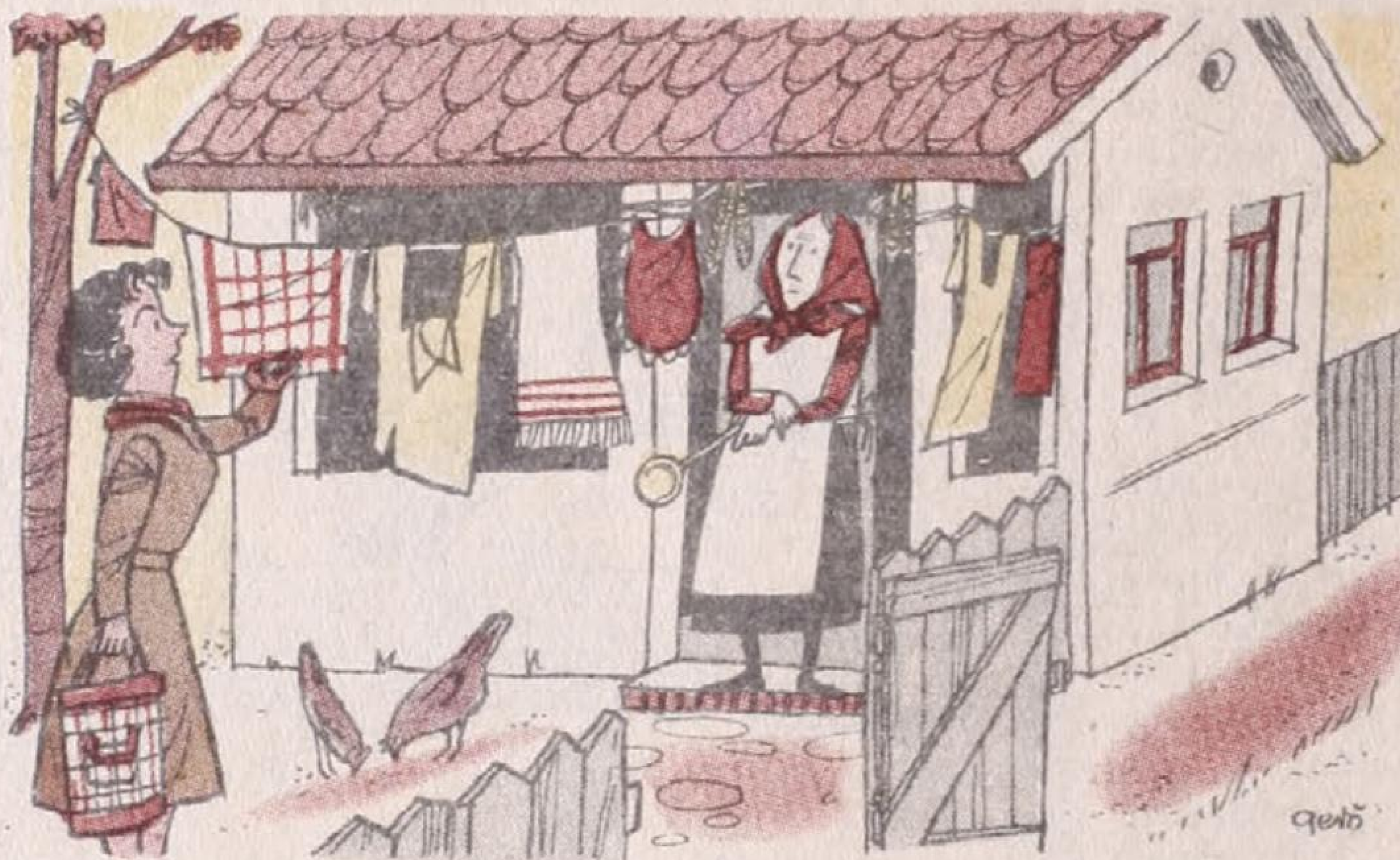
Mészáros András rajza

– Pali bá', maga jól ért a fejéshez, kisérjen el minket a minisztériumba!

Eltűnik a város és a falu közötti különbség

Gerő Sándor rajza

– Úgy fest édesanyám udvara, mint egy új ház erkélye Pesten!

Élelmes pestiek

– Maguk mit keresnek itt?
– Hallottuk, hogy ebben a hivatalban az ablakon át szórják ki a pénzt!

E heti hirdetésünk

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

A napokban meghívott egy barátunk ebédre. Én — és azt hiszem, velem együtt jó néhányan — nem vagyok hive az ilyen meghívásnak. Nem olcsó mulatság. Mert ugyebár, a háziasszonynak virág, autóbusz, sőt, ha a feleségem nem készül el idejében öltözékével (és melyik asszony készül el?) taxi, az öntudatlan háztartási dolgozónak borravaló, akármilyen smucig vagyok, többre rúg, mint egy osztályon felüli étteremben egy háromszemélyes ebéd. Mert hárman voltunk meghíva: én, a feleségem és a kislányom.

Aztán még valami. Étteremben, ha nem vagyok megelégedve, veszekedhetek a pincérrel, szidhatom a szakácsot, kérhetem a panaszkönyvet. Ezzel szemben a háziasszony főztjét, bármilyen legyen is az, dicsérni kell. A feketéről meg egyenesen szuperlativuszi hasonlatokat kell mondani. Na de, mivel rántott csirkéről volt szó, a meghívást elfogadtuk.

Eljött a nap, a hétfő, amikor a színházban szünnap lévén, nem játszom és így nem baj, ha túleszem magam, nem kell telt gyomorral az előadásra mennem.

Minden stimmelt. A virágot megvettük és a feleségem is úgy készült el a toalettjével, hogy taxin kellett utaznunk...

Virágátnyújtás, apéritif, majd az asztalhoz ültünk.

Már a ragoutleves gyanús volt. Mindössze négy pratzli úszott benne, ami, akárhogy számítva, nem több két csirke lábainál. Két csirke hét személynek! Mert nemde, mi hárman, a házigazda, a neje, a nej mamája és a háztartási alkalmazott, az hét személy. Hét személynek két pipi! Édes kevés. Jobban mondva, keserűen kevés.

És leves után jött a rántott csirke. Úgy, ahogy kiszámítottam. Írd és edd, két darab csirke. No de mi jól nevelt család vagyunk, nem vettük ki a tálból az utolsó falatot. Ott maradt egy kis nyakrész a soványka hátával, mire a háziasszony „naivul" megjegyezte:

— Jaj, én meg azt hittem, hogy kevés lesz.

— Őszinte legyek? — szóltam. — Én még most is azt hiszem.

Mindenki nevetett, csak én voltam mérges. Az ördög vigye el, hogy egy komikust sose vesznek komolyan!

Latabár Árpád

FOKOZÁS

Olvastuk a Tanács körúton egy világító hirdetőoszlopon:

Kedves figyelmesség egy képeslevelezőlap!

Alatta:

Még nagyobb figyelmesség egy töltőtoll!

Nem helyes, hogy csak erről a két figyelmességről van szó. Folytatni kellene. Így: *„De még ennél is nagyobb figyelmesség egy új Moszkvics autó." „A legeslegnagyobb figyelmesség egy gyönyörűen berendezett villa a Szabadsághegyen, egy Moszkvics, egy töltőtoll és hozzá egy szép képeslevelezőlap..."*

A legújabb kalapdivat

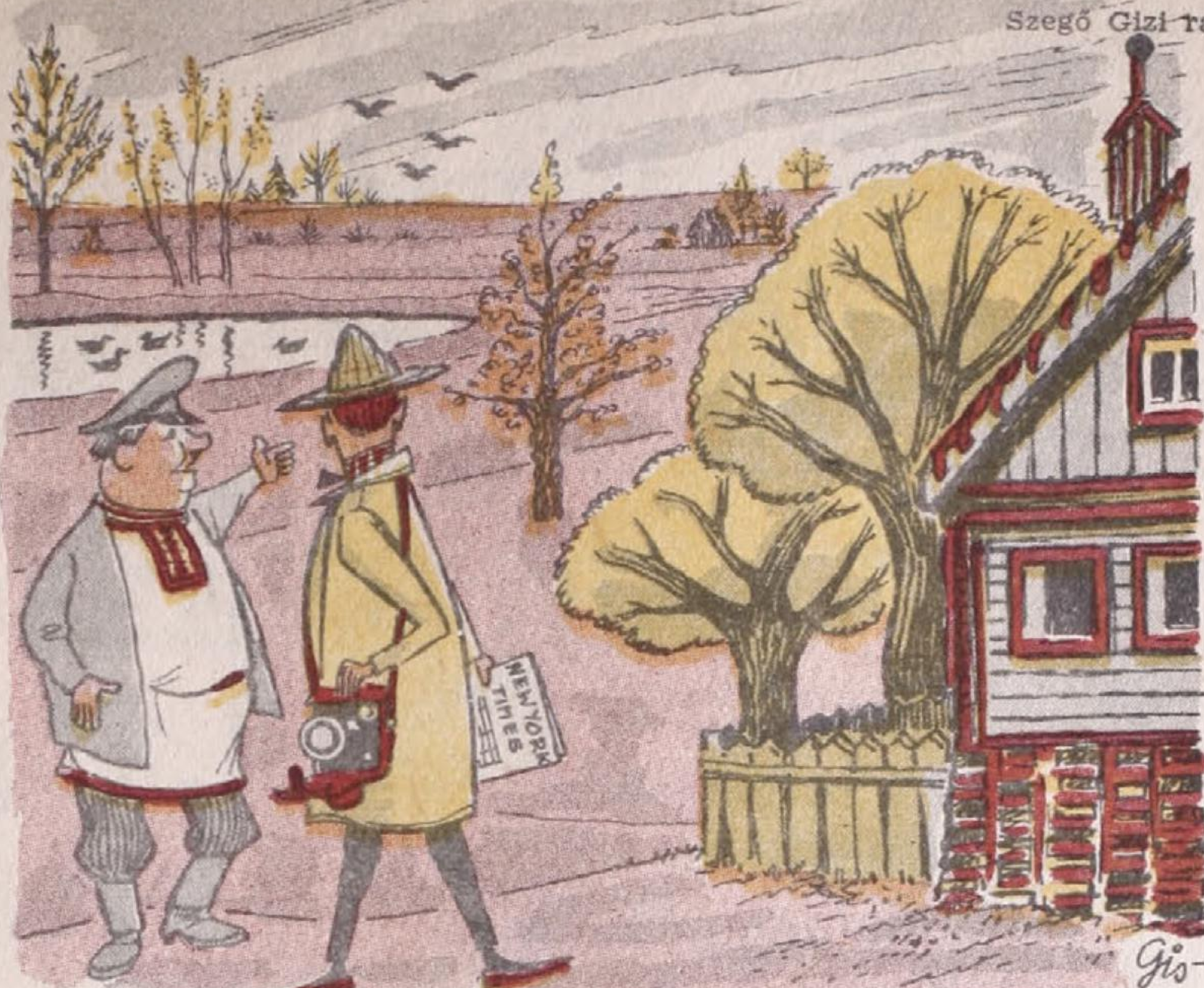
Kaján Tibor rajza

Amerikai „turista” a Szovjetunióban

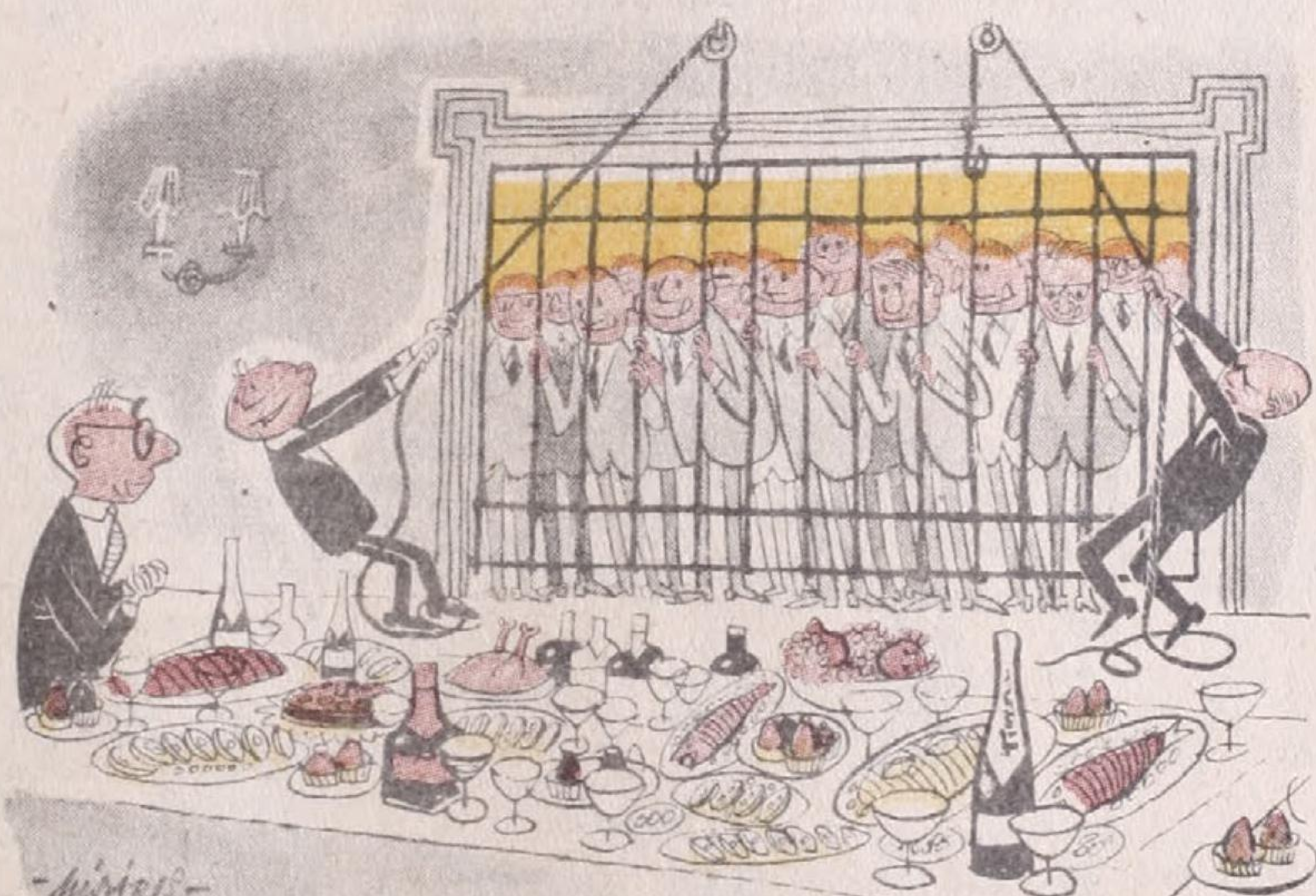
Szegő Gizi rajza

– Nézze, miszter, arra vadkacsákat fényképezhet!
– Sajnálom. A lapom tőlem vadabb kacsákat vár!

Kezdődik a bankettidény

Mészáros András rajza

– Beengedhetjük őket?

Raktár

– Halló, raktár? – csönget rám egy puha leányhang.

– Raktár – vállalom tüstént. – Mi tetszik?

– A Sanyit keresem.

– Az beszél.

– Te vagy az, Sanyi? Itt Márta.

– Szevasz, Márta – köszöntöm nyájasan, de azért az elfoglalt ember sietségével.

– Igazán te vagy az, Sanyi?

– Hát ki volnék?

– Olyan furcsa a hangod.

– Be vagyok rekedve – és még krákogok, köhécselek is, hogy valószerűbb legyen.

– Mitől?

– Mikor reggel bejöttem, meglújt a szél a hídon.

– Milyen hídon?

– A Margit-hídon.

– Hogy kerülsz te a Margit-hídra?

– Arra jöttem, na.

– Igazán te vagy az, Sanyi?

– Ne hülyéskedj, Márta, mondd, hogy mit akarsz. Dolgom van, árut veszek át.

– Ez nem a Sanyi hangja.

– Nem érted, hogy meg vagyok hűlve? Tizenegyig beszélni se tudtam, most is dunsztkötés van a nyakamon.

– Ez nem a Sanyi hangja. Azt én ezer közül megismerem.

– Na jól van, Márta, ne izélj, sietek. Nyögd már ki, hogy mi kell.

– Te vagy az, Sanyi?

– Én hát. Már nem szeretsz?

– De igen, csakhogy ...

– Mikor fogunk megint csókolózni?

– Ki az, aki ilyen szemtelenül beszél?

– Én, Sanyi.

– Te beszélsz ilyen szemtelenül?

– Miért? – erősködöm. – Csinálni szabad, mondani nem?

– Az más – pihegi lankadtabban. – Az két dolog.

Karinthy Ferenc

Szakkérdés

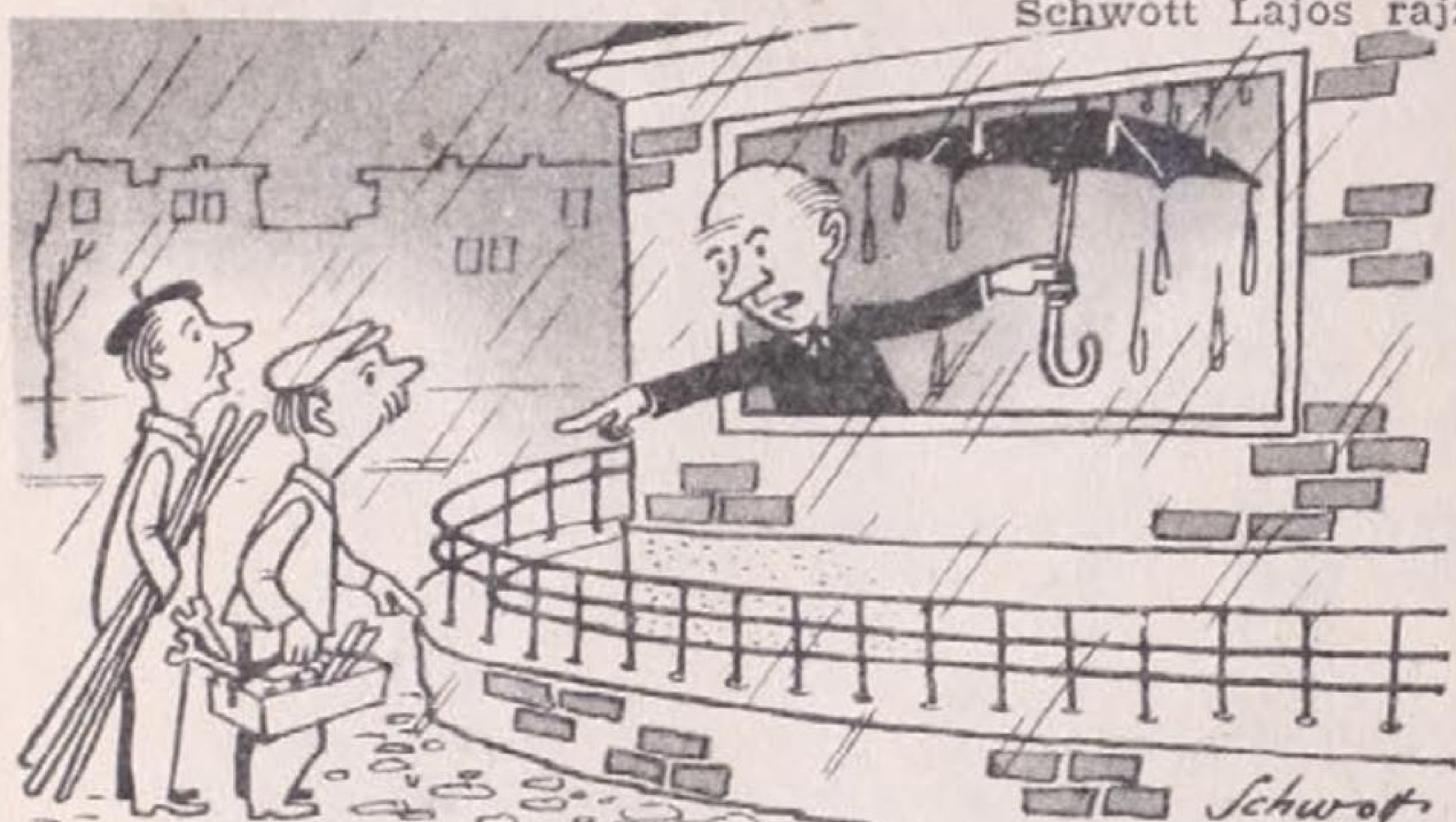
Várnai György rajza

– Maguk mennyi borravalót kapnak a lakóktól?...

Segít a házkezelőség!

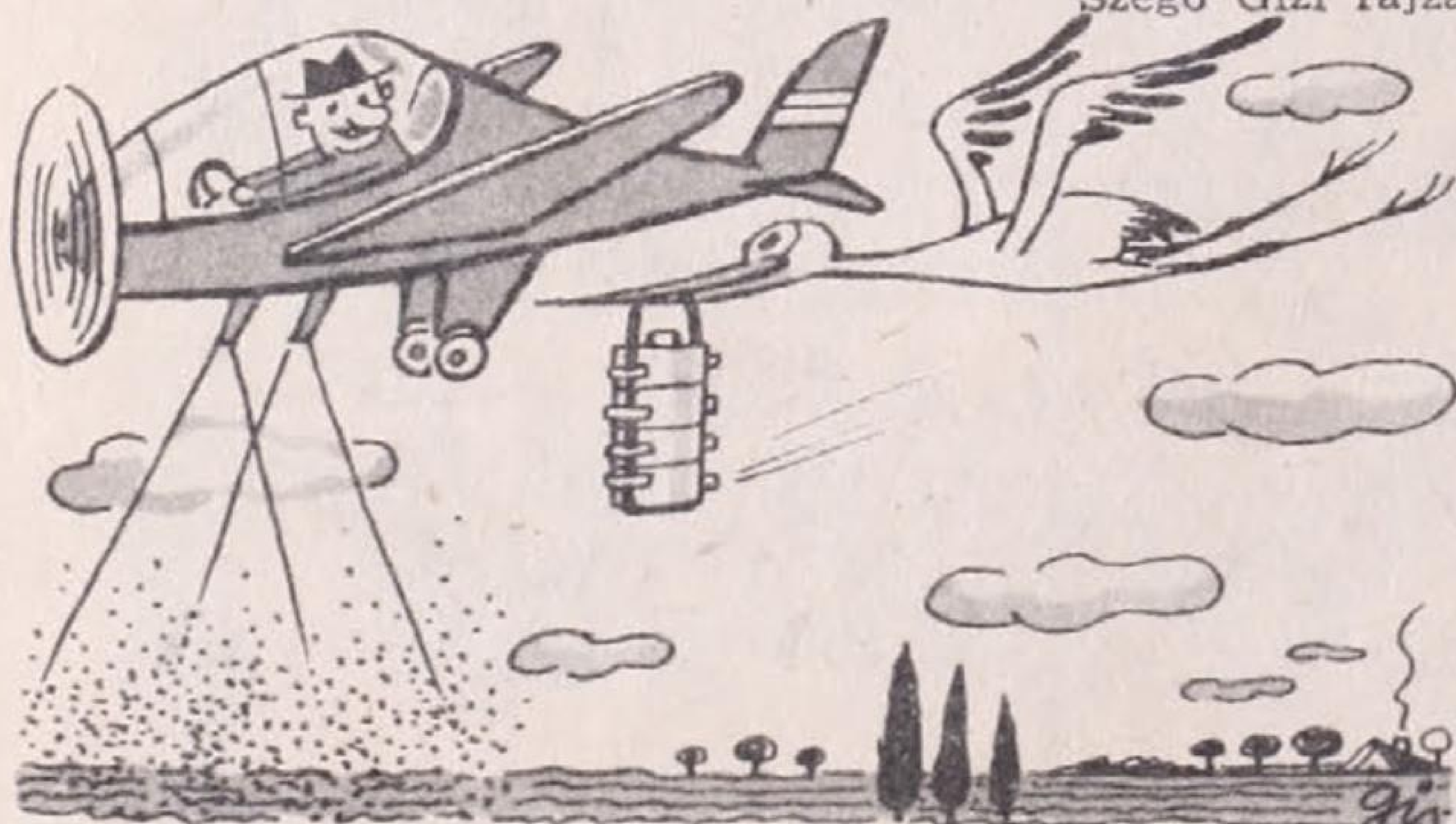
Schwott Lajos rajza

– Siessenek, mert már teljesen beázunk!
– De kérem, mi a kerítést jöttünk megjavítani!

Műtrágyázás repülőgépről

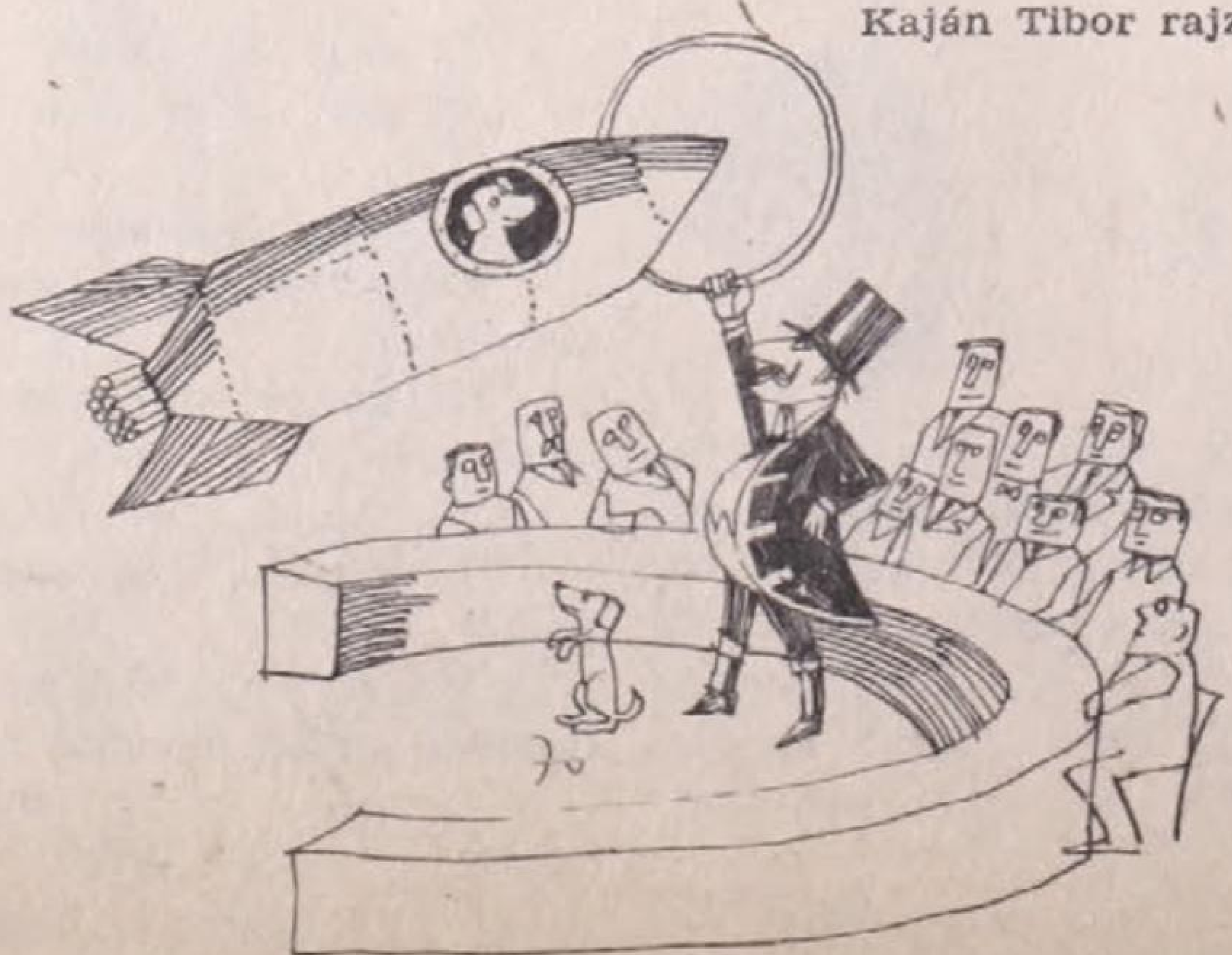
Szegő Gizi rajza

– A felesége küldi az ebédet...

Korszerű mutatvány

Kaján Tibor rajza

Le a bürokráciával

Melyik nincs a helyén?

Jártamban-keltemben a minap a szentesi Mezőgazdasági Szakiskola környékére vetődtem. Azt hinné az ember, hogy egy ilyen iskola környékén a zavartalan oktatás érdekében csend honol. Itt azonban hontalan a csend. Az iskolától alig tíz lépésnyire egy vásári körhinta mikrofonja bömböli a „Diana" című slágert, a céllövöldében meg szinte félpercenként fülrepesztő durranások jelzik, hogy a városka fiataljai nincsenek híján a céllövés tudományának.

No, gondolom, most már megnézem azt is, hogy folyik itt a tanítás. Tanár és tanuló egyaránt panaszkodik. A tanár nem hallja a tanuló szavát, a tanuló meg a tanárét. Én meg a fülgyötrő bömbölésben egyikét sem. Persze nekik ezen a téren már van némi tapasztalatuk és minden jel arra mutat, hogy lassan megtanulják a jelbeszédet. Az egyik tanártól megtudtam, hogy nincs olyan hónap, hogy valami bömbölő masina ne működne a már említett helyen. Legközelebbi számként a Hungária Nagycirkusz lép fel 40 tagú zenekarral és néhány bődületes hangú oroszlánnal.

Az iskola vezetősége már több ízben fordult a helyi tanácshoz e tűrhetetlen lárma megszüntetése érdekében, de azt a választ kapták, hogy „rossz helyen van a Piac tér". Ezek szerint tehát az iskolát kellene eltolni a helyéről, hogy zavartalanul működhessék a piactéri céllövölde?

Úgy vélem, a jövő mezőgazdasági szakembereinek zavartalan oktatására a tanács több figyelmet fordíthatna, mert ezek képzése igen fontos népgazdasági érdek.

Nem lehetne végre ezeknek a hangosan szórakoztató létesítményeknek az iskolától távolabbi helyet kijelölni?

Szentesi Tangazdaság
Tibrik Ferenc

Osztályon aluli tatarozás

Ez év tavaszán megnyílt az újjáépített Gellért-szálló első emeleti Duna étterme. Ugyanakkor a földszinten levő II. osztályú söröző-éttermet átköltöztették a szálló Kelenhegyi úti frontjának félemeletére, az újjáépített márványterembe. A költözésről a söröző vendégeit annak idején elegáns kártyákon értesítette az üzletvezetőség, közölve velük azt is, hogy a márványteremben ugyanazok a II. osztályú árak lesznek, mint a régebbi sörözőben.

De hamarosan kiderült, hogy a márványterembe felköltözött sörözőnek nemcsak a szintje, hanem az árszintje is megváltozott.

A sörözőnek a márványterembe való költözése alkalmával a dzseszt és a táncot bevezették és már a kora esti órákban szedik a belépti díjakat, tekintet nélkül arra, hogy táncoslábú-e a vendég, vagy reumás.

Az igazi bosszúságot mégsem ez okozta a vendégeknek, hanem az a meglepő fordulat, hogy alig fél évvel az újjáépítés után, tatarozás címén bezárták a márványterem söröző-éttermét. Ezek után arra lennénk kíváncsiak, hogy a márványterem II. osztályú söröző-éttermében milyen osztályú újjáépítés lehetett tavasszal, amelyik már őszre tatarozásra szorul?

(—véghy)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Bemutató, óh..." című közleményükkel egyetértünk. Vállalatunk elhatározta, hogy a szervíz-szolgálat a fűtési idény megkezdése előtt 9 órától 19 óráig ügyeletet tart. Így a napközben elfoglalt dolgozóknak módjukben áll a bemutatótermet megtekinteni.

Mechanikai Művek
Szervíz
Krasznai Dániel

*

„Falusi vendég Pesten" című bírálatukra közöljük: Az egészségügyi szolgálattal karöltve ellenőriztük az üzem tisztaságát és az észlelt hibákat azonnal kijavíttattuk. Őszintén sajnáljuk, hogy a panasztevők kellemetlen élményekkel távoztak a Bivalyos csárdából.

III. ker. Vendéglátóip.
Eszes Andorné ig.

„Akarsz meggazdagodni?" című cikkükre közlöm, hogy Kertész András ellen a szabálysértési eljárás megindítására intézkedtem, a közterületfoglalási engedélyét október 14-én hatálytalanítottam.

XIV. ker. Tan. VB.
Építési Oszt.
Tatár István oszt. vez. főmérnök

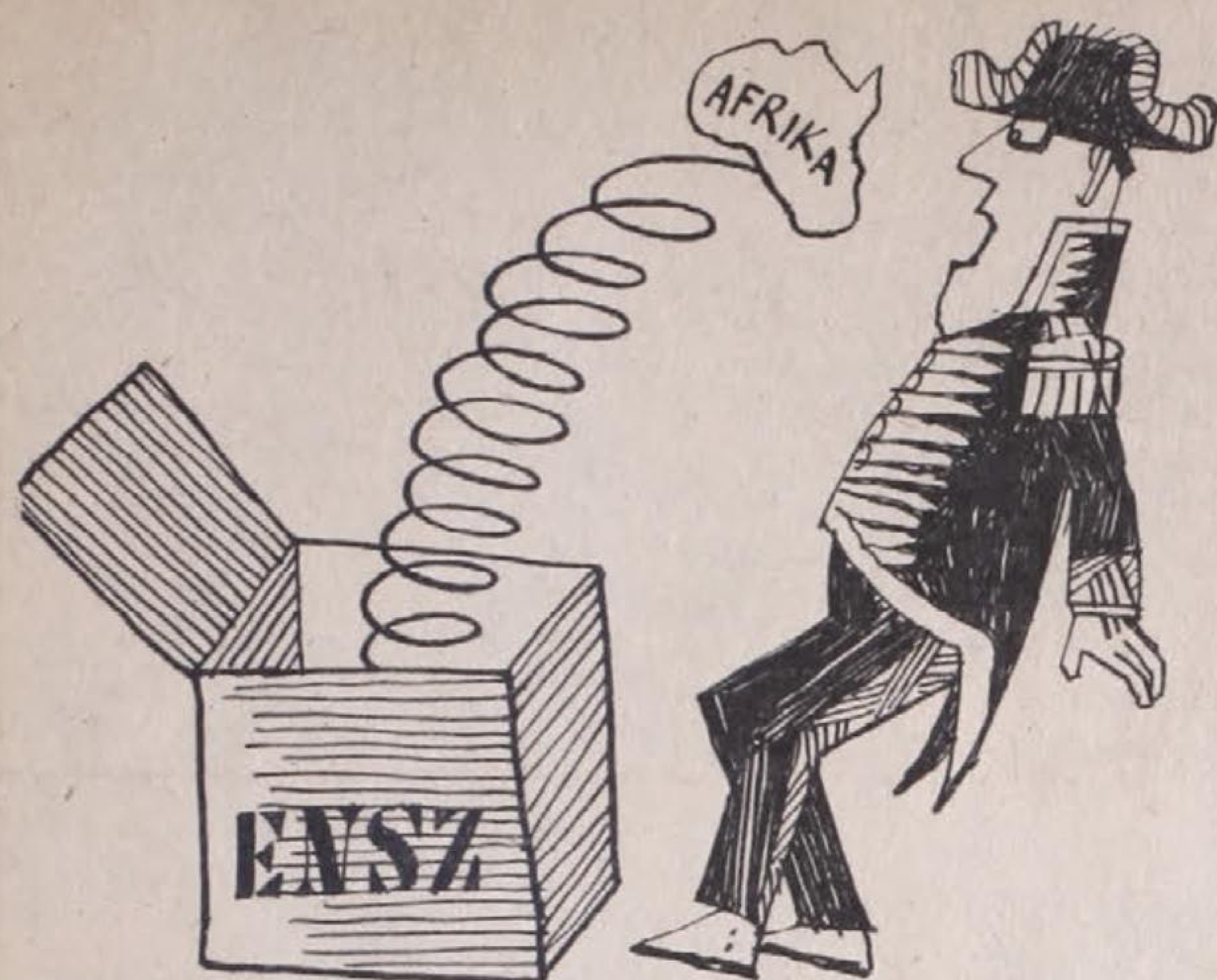
*

A „Debreceni kis-notesz" című közleményüket köszönettel fogadtuk, mert közérdekű kérdésekre világított rá. Az építő szándékú bírálat a hibák mielőbbi megszüntetése érdekében feltétlenül hasznos volt.

Debrecen Város Tan.
Csabai József VB-titkár.

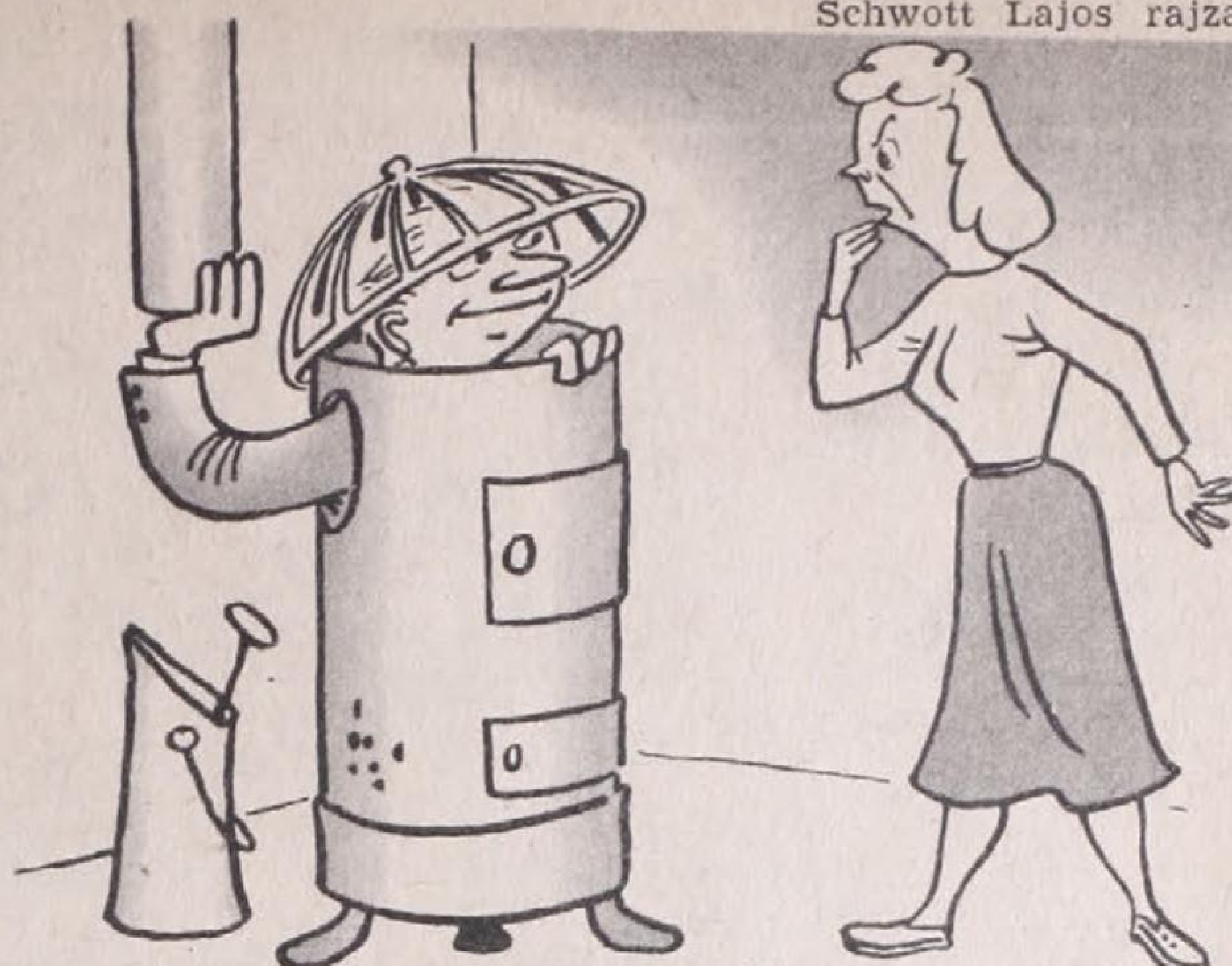
Meglepetés

Kaján Tibor rajza

Tartós elfoglaltság

Schwott Lajos rajza

– Semmi izgalom, fiacskám, csak addig tartom, ameddig könyökcsövet kapok . . .

Napkeleti mese

Arannyal ékes ketrecéből
egy reggelen
kitört
a gyengédlelkű rádzsa kedvenc
királytigrise: Sarabaya,
s mire a szolgák és testőrök raja
utólérte,
már széjjeltépett egy teher-
hordót az utca sarkán.

E vérengzés láttán az egyik
testőr lelőtte Sarabayát.

Meghallván ezt a gyengédlelkű rádzsa,
agyonlövette
azt a testőrt,
ki agyonlőtte Sarabayát.

A tartomány brit rezidense,
lord Port-Hint aznap este
illő formák és két pohár közt
megkérdezte a gyengédlelkű rádzsát,
vajon miért tett ekként.

A gyengédlelkű rádzsa bánatos
sóhajjal így felelt:

— A dicső állat mit se vétett,
ártatlanul halt meg szegény, hiszen
néki az a dolga, hogy faljon,
s ha éppen ember akad, azt.
De tudja meg, Mylord, hogy
Sarabaya két méter hosszú volt, plusz
egy méter húsz a farka,
ami három-húsz összesen,
s ilyen hatalmas, ily csodálatos,
ily ritka példányt
minden száz évben egyszer szül csupán
Bengália őserdeje.
Tehát bármeddig élek is,
hozzá hasonló fejedelmi
királytigrisem nem lesz többé
soha, soha. Soha!
Viszont
olyan ostoba testőrt,
mint aminőt agyonlövettem
könnyelmű vétkeért,
nos, olyat akár tízezerszám
találhatok alattvalóim
boldog, hűséges seregében . . .

A nemes lord mélyen megindult
e szavak hallatán,
s biztosította Nagybritannia
részvétéről a királytigrist
gyászoló gyengédlelkű rádzsát.

Hollós Korvin Lajos

DEMOKRÁCIA

Jacksonville floridai városka hírhedt nevet szerzett magának az utóbbi időben. Mindig élen járt, ha a feketebőrüek ellen kellett atrocitásokat elkövetni. Újabban ismét tombolt a rendőrség Jacksonville-ben és azokat a négereket, akik a fehérek számára fenntartott autóbuszokra akartak felülni, vagy másképpen tüntettek a sértő megkülönböztetések ellen, letartóztatták és kegyetlenül bántalmazták. Egy ilyen tüntetés után több jóérzésű fehér embert is bevittek a rendőrségre, azokat, akik a tüntetők mellé álltak. Így került az őrszobába Richard Parker egyetemi hallgató. Onnan egyenesen a kórházba szállították állkapocstöréssel és sok más súlyos sérüléssel.

Amikor a véresre vert diák hozzátartozói tiltakoztak a rendőrfőnöknél az embertelen eljárás ellen és arra hivatkoztak, hogy Parker a fehér fajhoz tartozik, a rendőrtiszt cinikusan jegyezte meg:

– Tüntetett, tehát letartóztattuk! Ebből is láthatja, hogy mi nem nézzük, ki a néger, ki a fehér ember.

Akinek sürgős, az segítsen!

Balázs-Piri Balázs rajza

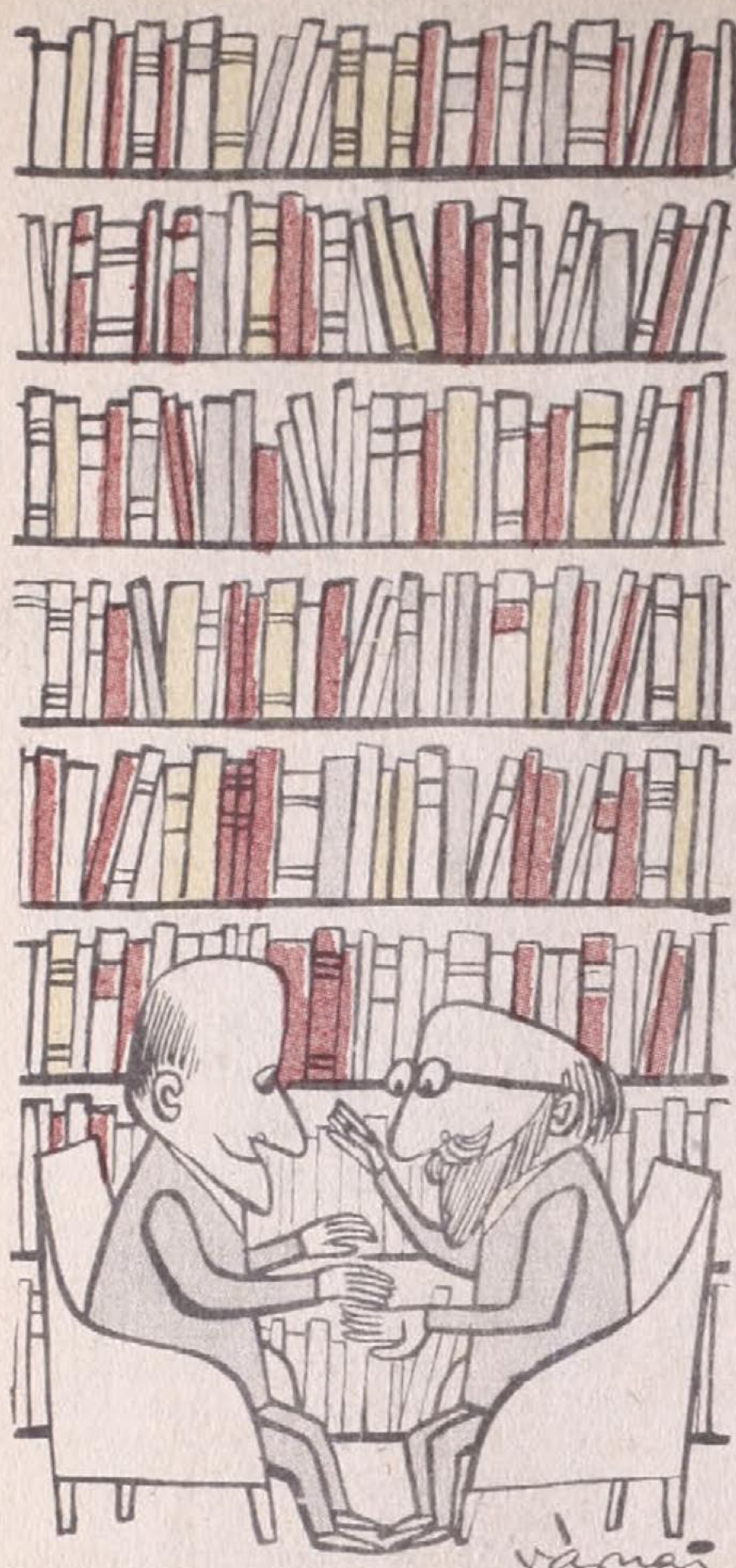
A múzsa is ember

Sajdik Ferenc rajza

– És a Csipcsákné még azt is mesélte a lépcsőházban . . .

Homo ludens

– Most játsszunk egy kis vöröspecsenyét!

Csehszlovák humor

Dušan Motyčka (Prága) rajzai

– Látjátok, gyerekek, ez a televízió!

A divathölgy

Meglepetés a fürdőszobában

AZ IGAZI NŐ

Gyakran tűnődtem azon, hogy az emberiség egyik-másik nőalakjának mely cselekedete tükrözi leghívebben a jellegzetesen női magatartást és gondolkodásmódot.

Talán a paradicsombeli Éva, amint ráveszi Ádámot, hogy éppen a tiltott gyümölcsből egyenek? A kíváncsiság volna a legtipikusabb női sajátosság? Vagy Seherezádé, aki ezeregy éjszakán keresztül nem hagyta szóhoz jutni a szultánt? Ő volna a legjellemzőbb női tulajdonság megtestesítője? Esetleg Cassandra, aki „mindig mindent előre megmondott"? Vagy talán inkább Rozgonyi Cecilia, aki azt sem tűrte, hogy legalább a csatába nélküle menjen a férje?

Sokáig nem tudtam dönteni, de tegnapi tapasztalataim alapján a pálmát Kovács Dezsőné budapesti illetőségű tisztviselőnőnek ítélem oda.

Történt pedig a dolog a következőképpen: A gyár lakatosműhelyébe lejött az ebédszünetben fentnevezett Kovács Dezsőné a bérelszámolóból s elpanaszolta, hogy férje több kulcsot elvesztett.

– Lajoska – fordult a műhely egyik dolgozójához –, legyen jó fiú, segítsen ki a bajból. Készítsen az én kulcsaim alapján másolatokat. Megcsinálja munkaidő után?

– Lehet – hangzott a felelet.

– Jaj, de jó! Lajoska, hogy maga milyen aranyos! Szóval három darab kell, itt vannak a minták. Ez a kapuhoz, ez az előszobaajtóhoz, ez a padláshoz. És mondja, Lajoska, mit kér?

– 36 forintot.

– De Lajoska, ne tegyen egészen tönkre, hisz ez majdnem 120 forint! Legyen jó fiú, csinálja meg a hármat kilencvenért, jó?

– De Kovácsné, én a háromért kérek 36 forintot, nem darabjáért!

– Nem darabjáért? Hogy maga milyen jó fiú, Lajoska! Tudja mit. . . csinálja meg a hármat harminc forintért! Jó?

Kürti András

Népi táncosok

Balázs-Piri Balázs rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.4496 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.